

Proloog :

Daar komt ze, een meisje, lange blonde haren... Niemand weet wie ze is. Of toch één iemand wel...

hoofdstuk 1:

Een meisje genaamd : Ann-Sophie komt de receptie binnen. Mellanie ziet het en gaat ernaar toe : "Haaay, ik ben Mellanie. Heeft u hier een bungalow geboekt?" "Neeh, ik ben hier voor Paula, die werkt hier toch hé?" Vraagt Ann-Sophie koeltjes. "Ja, ik zal haar even bellen en dan komt ze direct." Mellanie belt Paula en Paula komt direct. Als Paula Ann-Sophie ziet trekt ze Ann-Sophie mee naar het verlaten grasveld. "Wat doe jij hier??!" "Ik kom mijn zusje bezoeken" zegt Ann-Sophie met een grijns. Paula loopt boos weg...

Hoofdstuk 2:

Ann-Sophie ging naar Freddy, ze had nog een verassing voor Paula.

Ze ging ook werken in Galaxy Park, ze ging een wisselrol doen met Paula.

Maandag staat Paula aan de bar, dinsdag Ann-Sophie, woensdag Paula, donderdag Ann-Sophie, vrijdag Paula, Zaterdag Ann-Sophie, zondag Paula enzoverder.

Maar doordat Ann-Sophie werkt in Galaxy Park, moet ze ook in bungalow 'Venus' slapen. In één bungalow, samen met Paula.

Ann-Sophie ging naar de andere jobstudenten om kennis te maken.

Het klikte meteen tussen Femke en Ann-Sophie.

Toen Paula dat merkte werd ze boos en jaloers.

Ze rende verdrietig en boos tegelijkertijd weg.

Toen ze buiten was, was ze blij dat ze ergens fris stond.

Ze kookte bijna letterlijk van woede.

Paula ging naar de meisjesbungalow.

Ze maakte een koffietje klaar en ging op de grond tegen de muur zitten, nadenken wat Ann-Sophie allemaal gedaan heeft...

Een kwartier later klopte iemand op de deur.

Paula deed open en daar stond Diederik.

Ze droomde weg in zijn mooie ogen.

Ze kreeg wel duizenden kriebels in haar buik.

Zijn krullen, zijn ogen, allemaal zo mooi. Zo mooi om in weg te dromen...

"Paula, aarde aan Paula!"

Paula schrok wakker uit haar dagdroom.

"Oh, sorry." zei Paula blozend.

"Waarom rende je daarstraks weg?" Vroeg Diederik.

"Beloof je het aan niemand te vertellen" vroeg Paula een beetje bang.

"Ik zweer het op m'n kind die ik nog niet heb."

Paula giechelde, wat was Diederik toch grappig.

"Dus, Ann-Sophie is mijn zus... Ze pestte me vroeger altijd, ze heeft het huis in brand gestoken en ze gaf mij de schuld. Toen hebben me ouders me buiten gezet en ben ik naar een pleeggezin gegaan." legde Paula uit. "Zo gemeen, ik ga de oh-zo lieve Ann-Sophie eens een lesje leren!!! Om zo'n lieve meid als jou te pestten en te zorgen dat je je familie niet meer ziet. Paula was blij dat iemand het wist en haar begreep. Ze voelde opnieuw kriebels in haar buik... Ze kwamen langzaam dichterbij elkaar en raakte zacht elkaars lippen... Paula heeft nog nooit zoveel kriebels in haar buik gehad als nu....

hoofdstuk 3:

Diederik en Paula liepen die volgende ochtend hand in hand naar de ochtendbriefing. "Didi, Didi, heb je eindelijk de ware gevonden?" vroeg Os. Diederik begon te blozen. Paula probeerde Ann-Sophie te negeren. "Nou, iedereen doet z'n eigen werk behalve Paula, die heeft vandaag vrij omdat vandaag Ann-Sophie de bar overneemt, morgen is Paula natuurlijk weer aan de bar. Paula ging vandaag zwemmen, ze was blij dat Diederik poolboy was, zo kon Paula hem heel de tijd zien. <3 Maar toen ze aan het zwembad kwam, was haar goed humeur plotseling weg. Ann-Sophie was Diederik aan het versieren!! Paula liep naar Ann-Sophie en wou haar wegduwen maar in plaats daarvan duwde ze Diederik in het water. Daar lag Diederik... Bewusteloos in het water...

hoofdstuk 4:

"Komaan, red hem. Ik ga het niet doen hoor. M'n nagels zijn juist gelakt", zei Ann-Sophie zonder zich te schamen. Paula gooide haar handdoek weg en dook in het water. Ze tilde Diederik op en zwom naar de kant. Ze luisterde of zijn hart nog klopte... "Ann-Sophie!!! Zijn hart klopt niet meer! Haal Hulp !!!!! Snel!!!!!" Paula dacht meteen aan mond op mond beademing en deed dat ook. Diederik spugde het water uit en proestte het uit. "Ja!! Je leeft nog, godzijdank!" Riep Paula. Paula omhelsde Diederik en gaf hem een zoen op zijn voorhoofd. Ondertussen was iedereen al gekomen en was de dokter al verwittigd. De dokter zei dat Diederik 2 weken moest rusten en niet mocht werken. Femke nam de job van Diederik over. Paula vroeg of ze 2 weken vrij mocht om voor Diederik te zorgen. Omdat Ann-Sophie dezelfde job als Paula had, nam Ann-Sophie de job van Paula over. Maar doordat Paula nu even meer met Diederik zit, had Ann-Sophie de kans om meer met Femke om te gaan. Paula zag elke dag de vriendschap met Femke aftakelen. Maar toch bleef ze bij Diederik... Na 2 weken mocht Diederik weer werken. Maar op die 2 weken waren Ann-Sophie en Femke de allerbeste vriendinnen, en Paula? Was zij de reserve vriendin van Femke, als Femke ruzie had met Ann-Sophie? Paula kon niet denken, alle dingen die zouden kunnen gebeuren schoten door haar hoofd.

Ze kon niet meer helder denken.
Ze viel als een slappe pop op de grond....

Hoofdstuk 5:

"Paula!" Iedereen rende naar Paula. "Paula, wordt wakker!" ze schreeuwde allemaal door elkaar omdat Paula maar niet wakker werd.

Na 15 minuten was het ziekenhuis al verwittigd. Paula werd maar niet wakker, haar hart sloeg onregelmatig.

De verplegers moesten een beademingsmasker opzetten bij Paula. Diederik zat nu al 1 uur lang te kijken naar Paula...

"Komaan Paula, je weet dat ik van je hou, hou vol en wordt wakker! Wat is er toch gebeurd?" Paula bleef bewegingloos in het ziekenhuis liggen.

"Op Femke kan je ook niet rekenen, ze is met je (stomme) zus gaan optreden..."

Opeens sprongen Paula's ogen open. Paula begon te schreeuwen.

"GA WEG ! GA WEG ! GA WEEEEE!"

Diederik drukte snel op de rode knop boven het ziekenhuisbed en al snel kwamen er 6 verpleegsters die Paula na 10 minuten rustig kregen.

Paula probeerde te bewegen, maar kon niet.

Ze had geen gevoel meer in sommige lichaamsdelen...

Ze is toch niet verlamd?!

Hoofdstuk 6

"Didi" bracht Paula moeizaam uit. "Wat is er?" antwoordde Diederik.

"Ik voel niks meer in en kan me niet bewegen"

"Ik zal snel een dokter halen" En Diederik rende weg naar de gang.

"DOKTER!" De dokter die iets voor Diederik liep draaide zich om en keek Diederik boos aan. "Jongen, dit is een ziekenhuis! Het hoort hier rustig te zijn, en als jij zo schreeuwt lukt dat niet!"

"Sorry, maar wilt u even meekomen? U moet even mijn vriendin nakijken ! Ze voelt helemaal niks meer en kan zich niet bewegen!"

"Ik zal wel even komen kijken."

Samen liepen ze naar de kamer waar Paula lag. "Pauline, hoe voel je je?"

"TEN 1STE: HET IS PAULA! Ten 2de: Wat is dat nou weer voor een belachelijke vraag!" Riep Paula Boos.

"Ik voel me hartstikke slecht, want het probleem is : Ik voel niks meer!"

"Rustig! Ik zal even naar je kijken!" De dokter onderzocht Paula.

"Paula, het ziet er naar uit dat je zo gevallen bent dat je een belangrijke zenuw beschadigd hebt..."

"Dus dat betekent dat..."

"Dat ik misschien nooit meer kan lopen?!" Vulde Paula Diederik bang aan.

"In bijzondere gevallen kan het tegenovergestelde zijn."

"Dus er is kans dat ik nog kan lopen?" vraagt Paula.

"Ja, na 1 jaar lang revalideren..."

"1 JAAR !? EN GALAXY PARK DAN?! Roept Paula uit.

"Ja, het is Galaxy Park opgeven of je benen...."

En de dokter verdween....

Hoofdstuk 7

Didi was die avond terug gegaan naar Galaxy Park, want de volgende dag moest hij weer gewoon werken.

Stiekem ging hij die avond naar de meisjes bungalow.

Hij ging naar Femke toe en maakte haar wakker. "Femke, ik wil even met je praten." fluisterde hij. "Buiten."

Hij moest de bungalow uit, want daar was Ann-Sophie ook.

Femke stapte uit bed en volgde Didi.

"Femke. Wie is nou eigenlijk jouw beste vriendin? Sinds Ann Sophie hier is ga je alleen maar met haar om! Paula mist je heel erg!

Femke schrok een beetje van Didi.

Ze had niet gedacht dat ze haar vriendschap met Paula zo verwaarloosd had!

Ze barstte in snikken uit.

"Femke? Wie?" vroeg Didi dwingend.

"Ik weet het niet! Paula is heel aardig en die ken ik al super lang, maar Ann-Sophie vind ik ook heel aardig... Ik weet het echt niet... "Femke, ga je morgen mee naar Paula?

"Paula? Hoezo, die is toch gewoon in Galaxy Park?" vroeg Femke verbaasd.

Lekker dan, dacht Didi. Dan is het je beste vriendin en dan weet je niet eens dat ze in het ziekenhuis ligt!

"Paula ligt in het ziekenhuis. Ze is verlamd." vertelde Didi.

"WAT?? DAT MEEN JE NIET! Wat ben ik een slechte vriendin... Ik weet niet eens dat mijn vriendin in het ziekenhuis ligt! zei Femke verdrietig.

Ze was hier toch wel heel erg van geschrokken.

"Ga je mee?" vroeg Didi.

"Natuurlijk! Ik zal Paula laten zien dat ik nog steeds haar vriendin ben!"

Ann-Sophie had Femke en Didi afgeluisterd.

Ze deed de deur open, duwde Femke naar binnen, liep naar buiten en deed de deur op slot.

"Didi" zei Ann-Sophie verleidelijk.

Didi deinsde achteruit. Ann-Sophie zette een stap naar voren en greep Didi vast.

"Didi, je ogen... Zo blauw... Je krulletjes... Zo schattig... Ik vind je leuk!" zei Ann-Sophie

Daarna kuste ze Didi.

Didi wou zich wegtrekken, maar Ann-Sophie trok aan zijn hemdje zodat hij niet weg kon.

Didi trok harder en zo trok hij zich los.

Hij rende weg en Ann-Sophie bleef achter met een grijns.

Ondertussen in het ziekenhuis kon Paula de slaap niet vatten.

Ze keek naar de klok: half 5...

Paula probeerde zich te bewegen, en dat lukte! Het ging moeizaam, maar ze kon zich bewegen!

Misschien zou ze binnenkort wel weer in Galaxy Park kunnen werken!

Maar toen ging de deur open...

Paula deed alsof ze sliep, maar ze voelde opeens een naald in haar arm.

Toen viel ze weg...

Hoofdstuk 8

De deur van Paula's kamer ging een stukje open en Didi kwam binnen.

"Didi!" riep Paula. Ze moest hem vertellen wat er vannacht gebeurd was.

Maar toen ging de deur verder open en er kwam nog iemand binnen.

"Femke!!" riep Paula enthousiast. Ze was blij dat ze gekomen was. Femke liep verlegen richting Paula.

Ze wist niet meer of het nou wel zo verstandig was geweest om te gaan.

Misschien wilde Paula haar wel niet meer als vriendin...

Maar haar twijfel werd al snel weggehaald door Paula zelf.

"Femke, kom! Ik heb je zo gemist!!" Femke had Paula eigenlijk ook gemist.

Ze rende naar haar toe en gaf haar een dikke knuffel.

"Paula! Ik heb je gemist! Ik vind het zo erg dat je hier ligt!"

"Euhm, Femke... Je zit op mijn hand..."

"Paula? Hoezo voel je dat?" vroeg Didi erg verbaasd.

"Ik weet het niet. Maar vannacht kon ik me ook bewegen, ook al was het maar een klein beetje. En toen kwam er iemand die mij een spuit gaf. Daarna werd ik wakker en kon ik helemaal niks meer bewegen..."

"Paula, weet je zeker dat je het niet gedroomd hebt?" vroeg Didi. Hoe kon het dat ze zich eerst wel kon bewegen en daarna opeens helemaal niet meer?

"Didi, ik weet het zeker!"

"Maar als het nu al beter met je gaat, betekent het misschien dat je snel weer terug komt in Galaxy Park!" zei Femke blij.

"Euhm, misschien wel... Maar wil je misschien bij mij blijven vannacht? Dan weet ik in ieder geval zeker dat niemand mij iets raars kan inspuiten."

"Natuurlijk! Jij bent nog steeds mijn beste vriendin. Sorry dat ik je zo in de steek heb gelaten..." zei Femke.

Ze was blij dat het weer goed was tussen haar en Paula.

Die avond waren Ann-Sophie en Mellanie alleen in de meisjesbungalow dus hielden ze een make-up night.

Ann-Sophie deed het vooral om Didi, zodat ze mooi mooi mooi leek. Like a beauty ;p.

In het ziekenhuis waren Paula en Femke aan het lachen.

Ze vertelden elkaar van alles over jongens enzo.

"Nou, vroeger, toen ik zeven was, kwam er zo'n hele lelijke jongen en die zei "Hey, lekker weertje he"

Paula keek Femke doodserieus aan maar schoot daarna in de lach.

Om 21:00 kwam er een zuster om te zeggen dat Paula moest gaan slapen.

Paula ging slapen en Femke probeerde wakker te blijven om Paula te beschermen.

Die nacht... Terug om half 5, kwam er weer een man binnen.

Femke zag het en wachtte tot de man zijn rug naar haar draaide. Toen hij dat deed sprong Femke op zijn rug.

De man spoot het middel bij Paula in, maar nu ook bij Femke, zodat hij geen last meer had van haar.

Maar wat hij niet wist was dat Diederik zijn camera in de kamer had gezet. Die nog steeds zat te filmen...

Hoofdstuk 9

Die ochtend toen Diederik in het ziekenhuis aankwam trof hij Femke aan op de grond.. Hij liep snel naar zijn camera en keek. Na een 5 minuutjes te kijken zag hij het... Een dokter... Met een spuit.. Die hij inspoot bij Femke en Paula....

Didi probeerde Femke en Paula wakker te maken, maar ze reageerden nergens op. Wat had de dokter bij hun ingespoten, vroeg Didi zich af. Was dit het middel waar Paula het over had gehad? Maar dan zou Femke ook verlamd zijn! Hij drukte op de noodknop zodat er snel een dokter zou komen. Didi rende de gang op, maar zag daar niemand. Hij rukte de klapdeuren open en rende verder. Hij zag nog steeds niemand... Opeens hoorde hij een harde gil komen uit de gang waar Paula en Femke lagen. Hij sprintte terug. Didi kwam aan in de kamer van Paula en Femke lag nog steeds op de grond, hoewel ze nu wel haar ogen open had. "Didi!!! Er was vannacht een man en die spoot Paula iets in en toen sprong ik op zijn rug en toen spoot hij het ook bij mij in! Ik voel helemaal niks meer en kan me niet bewegen!" "Femke, ik heb het allemaal gefilmd en dus ook gezien." zei Didi. "Zie je wel dat ik het niet allemaal verzonnen heb?" mengde Paula zich in het gesprek. "Maar ik ben zo bang... Als hij iedere nacht blijft komen kan ik nooit meer bewegen..." Op dat moment kwam er een dokter binnen. "DAT IS HEM!!!!" schreeuwde Femke bang.

Hoofdstuk 10

De dokter kwam binnen en achter hem stond Ann-Sophie. "Dat is handig, we hebben de 3 betweters bij elkaar" zei de dokter. "Jaa, dat is het!" zei Ann-Sophie. "Pap, zorg dat Femke en Paula hier blijven. Didi komt met mij mee." "Pap?" Vroeg Paula bang. "Wat is er Paulatje?" "Waarom doe je dit? Ik ben je dochter toch?" "Ja, maar ik neem wraak op je, omdat je ons huis in brand gestoken hebt" zei de dokter die dus de vader van Paula en Ann-Sophie is. Tja, als je nog steeds niet weet dat Ann-Sophie dat was, mag je nog lang wraak nemen, dacht Paula bang. De dokter liep naar de deur en deed hem dicht. Paula en Femke hoorde gedraai in het sleutelgat en wisten nu al dat ze opgesloten zaten.

Femke hoorde Paula huilen. Wat had Paula gedaan? Had ze écht haar eigen huis in brand gestoken? "Paula?" Paula bleef onder de dekens liggen. "Paula? Waarom doet je vader dit?" Femke wist van Paula dat ze het huis uit getrapt was, maar ze had nooit verteld waarom. Ze had huilend op een bankje voor Galaxy Park gezeten en Femke was er naar toe gegaan. Paula had verteld dat ze was weggelopen van huis - wat dus niet waar bleek te zijn - en ze was gaan werken in Galaxy Park. Ondertussen woonde ze bij een pleeggezin. "Femke..." hilde Paula. "Het is niet wat het lijkt... Ann-Sophie is mijn zus, en zij heeft het gedaan!" "IS ANN-SOPHIE JOUW ZUS?" Weer iets wat Femke niet wist van Paula. "euhm ja... En zij heeft toen het huis in brand gestoken, maar ze heeft mijn ouders wijsgemaakt dat ik het was... En toen hebben ze mij het huis uit gezet..." Femke wist even niks te zeggen. Als Ann-Sophie zo gevaarlijk was moesten ze zo snel mogelijk Didi bij haar weg krijgen! Femke voelde langzamerhand dat het middel aan het wegtrekken was. "Paula, ik voel weer wat!" zei Femke "Ik niet..." zei Paula verdrietig. Ze snapte niet wat haar vader had gedaan. Ze moest zo snel mogelijk weg uit het ziekenhuis, voor haar en voor Didi's veiligheid. "Femke, we moeten hier weg!" "Over een uurtje denk ik dat het middel wel weggetrokken is. Dan vluchten we." "Maar dat kan ik toch helemaal niet?" "Ik til je wel, maar we moeten hier weg!"

Hoofdstuk 11

Ann-Sophie had Didi opgesloten en vastgebonden. "Ann-Sophie, waarom doe je dit?" "Wat denk je? Die bitch van een Paula heeft ons huis afgefikt, en ze probeerde mijn ouders wijs te maken dat ik het had gedaan. Denk je dat ze daar mee wegkomt?" "Ik ken Paula heel goed, goed genoeg om te weten dat ze dat nooit zou doen!" reageerde Didi fel. "Dan heb je het goed fout." en Ann-Sophie liep weg. Ik moet hier weg, dacht Didi, en hij begon het touw om zijn handen los te schuren. Tot zijn verbazing knapte het een halfuur later. Nu zijn voeten nog!

Femke had weer gevoel en kon alles weer bewegen. Ze tilde Paula op en droeg haar naar de gang. "Waar gaan we heen dan?" vroeg Paula. "We gaan naar een plek in Galaxy Park waar niemand anders van weet. Alleen ik." Femke liep - Paula dragend - door de gangen van het ziekenhuis naar de uitgang. Ze gingen snel naar buiten, op pad naar Galaxy Park.

Hoofdstuk 12

Didi had eindelijk zijn voeten ook losgekregen. Hij liep de ruimte rond, op zoek naar een mogelijkheid te ontsnappen. Toen hoorde hij iemand aan de deur rammelen. De deur ging open en hij zag dat Ann-Sophie binnenkwam. Hij greep zijn kans en rende de kamer uit. Didi bedacht dat Paula en Femke in het ziekenhuis zaten opgesloten en hij rende naar het ziekenhuis. Hij ging naar de kamer van Paula, maakte de deur open en..... Zag niemand! Zijn ze meegenomen door Ann-Sophie? dacht Didi.

Ondertussen was het al 1 uur s' nachts toen Paula en Femke nog steeds aan het wandelen waren naar Galaxy Park. "Eumh, Femke... Weet je zeker dat we de juiste weg volgen?"
"Ja, neeh, ja, neeh, ik weet het niet..."
"Hoe zou het met Diederik zijn?" vroeg Paula zich af.

Ondertussen was Diederik terug gepakt door Ann-Sophie. Ann-Sophie heeft hem weer opgesloten maar nu met tape. "Zo, wat dacht je nu? Ik kan rustig ontsnappen, en vluchten? Verkeerd gedacht Diiidiii!" zei Ann-Sophie. "HELP! HELP!" Ann-Sophie pakt nog een plak tape en plakt die op de mond van Diederik. "MMMMMM, MMMMMM".
Ann-Sophie haalde een bewakershond. "Één beweging en je arm ligt in die hoek en je been in die hoek."
Didi bleef stokstijf zitten op de stoel.
"Paula en Femke krijgen we nog wel..." zei Ann-Sophie.

Ondertussen liepen Paula en Femke nog steeds rond te dwalen. Opeens zakte Femke door haar benen en Paula viel met haar hoofd hard tegen de grond. Daar liggen ze beide. Femke te slapen. Paula bewusteloos. Die volgende ochtend hoorde Femke hard geschreeuw rond haar. Toen ze haar ogen open deed zag ze in een waas een jogger. Daarna viel ze weer weg. Paula hoorde een schreeuw en deed haar ogen open. "Ze is wakker!" schreeuwde iemand boven haar hoofd. Opeens kwamen er meerdere mensen aanlopen. "Hoe kom je hier?" "Ik... Ik weet het niet... We waren op weg naar Galaxy Park, maar hoe ik hier terechtkom weet ik niet." Paula keek om zich heen en zag dat ze op een grasveld in een bos lag. Ze probeerde zich om te draaien om te kijken of ze Femke zag, maar dat lukte haar niet. "Femke!" riep Paula. Ze hoorde een kreun komen uit een leegstaande sloot naast haar. "Meneer! Mijn vriendin ligt daar!" Ze zag hoe de man naar de sloot liep en Femke eruit tilde. "Auwww!" kreunde Femke. "Mijn arm doet zo zeer!" "Meisje, rustig. We brengen jullie zo naar het ziekenhuis." Paula schrok. Ze was net uit het ziekenhuis en wilde er niet aan denken wat er gebeurde als ze daar weer terechtkwam. "Meisje, hoe heet je?" vroeg iemand aan Paula. "Paula." antwoordde ze. "Paula, ga je met je vriendin mee naar het ziekenhuis of moet ik je naar Galaxy Park brengen?" "euhm, het zit zo... Ik, uh, ben verlamd. Maar Femke mag NIET naar het ziekenhuis!!"
"Paula, Femke MOET naar het ziekenhuis. Ze heeft veel te veel last van haar arm. En jou brengen we naar Galaxy Park." Paula werd een auto in getild, waar Femke op de achterbank zat. Ze reden naar het ziekenhuis waar Femke naar binnen gebracht werd en ze reden verder naar Galaxy Park.
"Hoe zou het nu met Paula gaan?" dacht Didi.
"Hoe zou het nu met Didi gaan?" dacht Paula

Ondertussen was Paula aangekomen in Galaxy Park. "MELLANIE! Help me ! Help Femke asjeblieefft!"

"Heej, wat is er Paula?"

"Didi, gevangen, Femke, gewond, Ann-Sophie, mijn vader, gevaarlijk. " Kreeg Paula uit haar keel.

"Didi is gevangen? Femke gewond? Ann-Sophie en jouw vader zijn gevaarlijk?"

Paula knikte en barstte in tranen uit. "Kom eens hier Paula" zei Mellanie en Paula vloog huilend in Mellanie's armen. "We gaan naar Freddy en de andere en we verwittigen mijn bodyguards, en wij gaan jou beschermen, en je hoofd verzorgen!"

Zegt Mellanie

"Eumh, wat is er mis met mijn hoofd?"

"Het bloed, je hebt je hoofd gestoten denkik"

Samen gingen ze naar Freddy en de andere. Mellanie droeg Paula in haar armen voor zover ze kon. Paula was slap geworden omdat het middel nog maar net was uitgewerkt.

Toen Os dat zag, ging hij Paula direct overnemen.

"Wat is er gebeurd Paula?" vroeg Freddy direct. "Ann-Sophie en Paula's vader die ook de papa van Ann-Sophie is, is slecht. Ze heeft een middel ofzoiets ingespoten bij Paula en jouw dochter!" legde Mellanie uit.

"Femke is in een sloot gevallen. Ik weet totaal niet hoe dat is gebeurd! Echt niet!" zei Paula. "Kom we gaan naar Didi en Femke om ze te redden!" zei Freddy.

"Neeeee! Dan wordt het nog gevaarlijker, mijn vader is arts in dat ziekenhuis en dan gaat die zeker wraak nemen... Op jullie allemaal!" riep Paula bang uit. "Ik bel mijn bodyguards voor Paula en Femke al! En Didi gaan we vinden! Dat weet ik zeker!" zegt Mellanie en gaat haar 'bodyguards' bellen. "Ze komen al met hun geheime busje!" riep Mellanie vanuit de receptie. Paula vond het wel grappig dat Mellanie haar 'bodyguards' ging verwittigen. "En wat doen we met Femke? Zei is nog steeds in gevaarzone net zoals Didi he?!" zei Freddy. "Mijn bodyguards gaan naar het ziekenhuis, de ene helpt zoekt Didi en de andere let op Femke! Wat kan ik toch goed plannen he!" zei Mellanie pronkend. "Paula, ik ga met jou mee naar de bungalow en dan ga jij rusten in bed en ik maak een theetje" zei Os. "Dat is lief." zei Paula verlegen. Paula voelde weer kriebels in het bijzijn van Os. Maar ze was verliefd op Didi! Didi was kei kei lief en Os is een macho! Dus Didi is the one! Dacht Paula.

Hoofdstuk 13

Paula lag in bed te piekeren. Op wie was ze nou verliefd? Didi was echt superlief, en ze kon verdrinken in zijn mooie ogen. Maar Os was hartstikke stoer... Ze had niet door dat de deur was gegaan en er iemand binnen was gekomen. Opeens voelde Paula een hand op haar schouder, er stond iemand achter haar. "Aaaaaaaah!" gilte Paula. Ze voelde hoe iemand een hand op haar mond legde. Paula draaide zich om en keek recht in het gezicht van Femke. "Femke!" Paula was erg bang geweest dat Femke in het ziekenhuis gevangen gehouden zou zijn. Ze gaf Femke een knuffel, maar voelde iets hards op haar rug. "Femke?" Femke liet haar arm zien. Hij zat in het gips, want door de val was hij gebroken. "Gebroken..." zei Femke. "Maar hij hoeft maar 4 weken in het gips, dus dat komt wel goed. En met jou gaat het ook weer goed zie ik?" "Het middel is eindelijk uitgewerkt!" zei Paula blij. "Maar ik ben ze bang dat papa terugkomt... En ons dan ook meeneemt, net als Didi" vervolgde ze. "Is Didi dan nog steeds niet terug? Heb je enig idee waar hij zou kunnen zijn?" "Ik heb wel een idee. Misschien houdt hij hem gevangen in ons

vakantiehuis. Het is hier niet heel ver vandaan en niemand kan er binnenkomen, behalve wij." "Laten we daar dan naartoe gaan! Tenminste... als jou dat lukt..." "euhm, ik denk het wel." zei Paula. Ze wilde graag dat Didi gevonden werd, voordat er iets met hem gebeurde. "Ok, dan gaan we!" ze Femke. Femke regelde de auto van Freddy, ook al mocht ze nog niet rijden. Ze reden naar het vakantie huisje en gingen naar binnen. Ze liepen het huis door, maar vonden niks en niemand. Opeens hoorden ze een hard geluid uit de kelder komen. Ze renden naar beneden, trokken de deur open, maar ze zagen geen Didi. Wél zijn vest, doorweekt van bloed.

Hoofdstuk

14

"Didi?" vroeg Paula bang. "Ik bel pap" zei Femke snel en pakte haar gsm. "Pap?" zei Femke terwijl haar arm trilt. "Kom naar het vakantiehuis in de maalstraat 14 in Brussel alsjeblieft!" zei Femke met trillende stem. Paula zakte op de grond met Didi's vest. "We moeten kijken, we moeten Didi redden als hij te redden valt.." zei Femke stil.

Ze gingen traag en trillend naar beneden. Daar lag Didi met een mes in zijn buik. "Wegwezen en wachten op pap!" riep Femke uit angst. "Neeh, ik ga naar Didi!" Femke pakt Paula haar arm maar Paula werkte tegen en kon zich uiteindelijk lostrekken. Paula en Femke bleven stokstijf stilstaan toen de vader van Paula terug opdook in de ruimte... Paula en Femke renden bang naar buiten. Femke had haar mobiel nog in haar hand, en ze bleef even stilstaan om het alarmnummer te bellen. Paula rende achter haar zó de straat op. Paula had in haar angst alleen niet gezien dat er een auto aankwam. Ze werd geraakt, vloog de lucht in en belandde een paar meter verderop op de straat.

Femke hoorde een harde knal achter zich en draaide zich geschrokken om. Waar was Paula?? Ze zag dat er een auto midden op de weg stilstond en toen ze iets verder keek zag ze Paula liggen. Ze rende er verschrikt naar toe. Ze zag Paula's gezicht onder het bloed zitten, en ze hoorde sirenes. Ze zag een ambulance aankomen, maar die reed door naar het vakantie huis! Een minuut later hoorde ze nog meer sirenes, en er kwam een ambulance aan die vlakbij Femke en Paula stopten. Femke zag hoe Paula - helemaal bebloed - op een brancard gelegd werd en de ambulance in getild werd. Femke ging met de ambulance mee, en ze gingen naar het ziekenhuis.

Femke zat aan het bed van Paula. Paula had een groot verband om haar hoofd en om haar rechterarm. Ze had een hele harde klap gehad, maar wonder boven wonder was er niets gebroken. Femke liep even weg, de gang op. Opeens hoorde ze een dokter praten over Didi. "Hij ligt in kamer 5c." Dat was de kamer naast Paula! Femke ging de kamer in en zag Didi liggen. Hij was wakker en keek verrast toen hij Femke zag. "Femke!" Femke liep naar Didi toe. "Didi, hoe gaat het? We waren zo bang, je vest lag doorweekt van het bloed in de kelder en we wisten niet wat er gebeurd was." "Voor zover ik weet heb ik alleen een diepe snee in mijn buik, dus dat gaat wel weer over. Waar is Paula eigenlijk?" "uh, ja... Die ligt in de kamer hiernaast... Ze is aangereden..." "Nee?" zei Didi verschrikt "uhm, jawel..." Didi wilde al uit bed gaan om naar Paula toe te gaan maar Femke hield hem tegen. "Het heeft toch geen nut, ze is bewusteloos. Ik kom je wel halen als ze weer bij is." En Femke ging weg om bij

Paula

te

kijken.

Paula werd wakker. Waar was ze? Wat was er gebeurd? Ze keek naar haar arm en zag dat er een groot verband om zat. De deur ging open. Een meisje met bruine haren kwam binnen. "Paula! Je bent wakker!" Paula keek het meisje verbaasd aan. Wie was ze? "Wie ben jij?" vroeg ze bang. Het meisje keek haar verbaasd aan. "Paula? Ik ben Femke!" zei Femke. Paula snapte er niks van. Het was bijzonder dat ze wakker was, en wie was Femke? "Femke? Ik ken geen Femke. En ook geen Paula." Femke keek Paula met grote ogen aan. "Ik ben je beste vriendin!! En JIJ bent Paula!" Wist Paula dan helemaal niks meer?

Hoofdstuk

15

Ondertussen waren Mellanie, Os, Freddy en Stef al aangekomen in het ziekenhuis... Met een krant in hun hand. "Paula, je staat overal op de voorpagina in de krant!" zei Mellanie.

"In godsnaam wie is Paula en wie zijn jullie?" vroeg Paula. "eumh, Paula, jij bent Paula" zei Mellanie alsof Paula een kindje van 3 is. "Huh?" dacht Paula. De dokter kwam binnen. "DAT IS HEM! DE SLECHTERIK!" riep Femke uit. "RENNEN!!!!" riep Mellanie uit. "Aah, dus dit blonde meisje denkt te kunnen ontsnappen." Ann-Sophie kwam erbij staan. "Zozo, Freddy, Stef, Os en Mellanie... Jullie trapte dus in mijn charmes...." zei Ann-Sophie grijnzend. "PAULA, IK BESCHERM JE!" riep Os uit. Os pakte Paula vast. Freddy pakte Femke vast. En Stef.... Pakte Mellanie vast. "Samen sterk!" riep Freddy. "Team Galaxy!" riep Femke. Stef dacht aan zijn telekinese krachten. Maar die was hij dus verloren. Paula dacht na. "Os, laat me even los" zei ze. "Je hebt je geheugen terug!" riep Os. En hij liet Paula los. Paula stapte uit bed. "Ik ga wel mee met m'n vader... Het zijn mijn problemen en jullie mogen er niet bij betrokken worden. Dus ga terug naar Galaxy Park en vergeet mij!" zei Paula verdrietig. "NEEEEEH PAULA!!!!!!!" riep Femke. "Ik ga mee met Paula.. Ik wil mijn leven niet zonder Paula laten verdergaan, vergeet mij gewoon." zei Femke. "Ik ga ook mee!" zei Mellanie. En ging ook bij Femke, Paula en Ann-Sophie staan. Ann-Sophie trok de 3 meisjes mee naar Didi's kamer en Ann-Sophie deed teken naar Didi om mee te komen. Samen gingen ze naar een oude loods waar ze werden vastgebonden. "Mijn laatste uren, wil ik doorbrengen met jullie! Jullie zijn mijn beste vriendinnen voor altijd, en ik laat jullie niet in de steek! We geraken er samen doorheen !" zei Mellanie. "Woow, Mel, je krijgt medeleven" zei Femke emotioneel. En daar zaten de drie vriendinnen, in die oude loods, bij elkaar. "Nou, gezellig." zei Mellanie sarcastisch. "Mellanie! Paula kan hier toch ook niks aan doen! Ze was bijna dood geweest!" Paula begon te huilen. Ze vond het verschrikkelijk dat ze hier nu zaten, door háár vader. Femke sloeg een arm om Paula heen. "Paula, stil maar. Jij kunt er ook niks aan doen. We komen hier wel uit." Alsof het afgesproken was, ging de deur open. Femke, Mellanie en Paula kregen hoop en keken vol verwachting naar wie er komen zou. Maar het was niet iemand die hen kwam redden. Het was Ann-Sophie. Ze liep naar de meisjes toe en pakte Paula vast. "Meekomen!" zei ze boos. Paula liep richting de deur en keek nog 1 keer om naar Mellanie en Femke. Zou ze hen ooit nog terug zien?

Paula kwam weer binnen. Maar in plaats van dat ze snel naar Femke en Mellanie ging, liep ze rustig naar binnen en ging aan de andere kant van de kamer zitten. Daar viel ze in slaap. "Paula?" Femke was naar Paula toegelopen en probeerde haar

wakker te maken. "Paula?" Paula deed haar ogen open en keek Femke met een blik aan waar verbazing en angst in te lezen waren. "Paula? Wat is er net gebeurd?" Paula reageerde boos. "Paula? Jullie hebben het al de hele tijd over Paula! Ze staat in de krant en van alles! Leg dan ook uit wie het is!! En IK lig in het ziekenhuis, maar nee, over mij wordt er niks gezegd! En dan kom jij, Femke, aanzetten met het verhaal dat je mijn beste vriendin bent terwijl ik jou helemaal niet ken!!!" Femke keek Paula verbaasd aan. "Wacht eens..." ging Paula opeens rustig verder terwijl ze om zich heen keek. "We zijn helemaal niet in het ziekenhuis? Wat doe ik hier samen met jou en dat meisje daar?" Ze wees naar Mellanie. "Jij bent Paula!" zei Femke. "oh." was Paula's droge reactie. "Weet je dan niks meer? We zijn niet in het ziekenhuis! We zijn hier opgesloten door jouw vader en zus!" Paula snapte het niet meer. Wat was er gebeurd?

Hoofdstuk 16

Didi zat in een donkere ruimte te zitten. "Hoe zou het met Paula, Femke en Mellanie gaan?" dacht Didi luidop. "Heeeeeel goed!" zei Ann-Sophie die net binnenkwam. Opeens hoorde Didi harde gillen. Dat waren Femke En Mellanie! "WAT HEB JE GEDAAN?!" riep Didi geschrokken. "Een kleine verrassing..." zei Ann-Sophie. "Maar nu hebben we de hele tijd tijd... Alleeeen!" zei Ann-Sophie.

Ondertussen lagen Femke en Mellanie huilend op de grond. "Aauuww!" riep Mellanie die een trap in haar buik kreeg. "Stop!!!" riep Femke. "HEEEEEEEEEELP!" Femke kreeg ook een stamp in haar buik. "Stop ermee, alsjeblieft!" zei Mellanie huilend. "Alsjeblieft!!" zei Femke daarna nog eens. Ondertussen was Paula wakker geworden. "Ik weet niet wie ze zijn, maar ik zal ze helpen! Zo'n mishandeling!" dacht Paula. Ze nam een aanloop en trapte de man die dus haar vader was. "auuw!" riep de man. En Paula tilde Mellanie en Femke op voor zover ze kon. Ze deed haar trui uit en gebruikte het als dekentje voor Mellanie en Femke. "Komaan, rustig blijven!" zei Paula in zichzelf. Paula droeg Femke en Mellanie naar de open deur en liep naar boven. Ze hoorde geschreeuw. Wie was dat? Was er nog iemand gevangen? Paula moest zo snel mogelijk hulp halen! Ze nam Femke en Mellanie mee naar buiten. Er stopte een auto voor het vakantiehuis. Paula wou snel weggaan, maar de persoon die uit de auto kwam riep iets naar haar. "Paula!" Paula keek om. Haar hart begon te bonken, wat was hij knap! "Paula! Breng Femke en Mellanie naar de auto! Ik ga Didi zoeken!" Paula hoorde Femke iets zeggen. "Paula, doe maar. Het is Os. Paula liep naar de auto en legde Femke en Mellanie op de achterbank. Os, die naam kwam haar vaag bekend voor. Maar wat ze wel wist is dat ze hem super knap vond! Ze voelde vlinders in haar buik. Op dat moment kwam Os naar buiten, met Didi. Ze liepen naar de auto. Os wenkte Paula, ten teken dat ze in moest stappen. Daarna reden ze naar Galaxy Park.

"Paula?" bracht Didi met moeite uit. "Wie is nu godverdomme die Paula?" riep Paula. "Wat een heftige reactie." dacht Os. "Hoi, man me de stekels in zijn haar" zei Paula verlegen. "Eumh... hoi?" zei Os. Ze kwamen in Galaxy Park. Os wou naar de jongens bungalow lopen, en Paula liep achter hem aan alsof hij lijm aan z'n kont had. "Euhm Paula, moet je niet naar je eigen bungalow?" "Nee, ik wil bij jou zijn..." zei Paula verliefd. "En Didi dan?" "Ik hou

van

JOU!"

Didi was pissig. Door dat stomme ongeluk was Paula nu verliefd op Os...

Paula liep die avond naar de meiden bungalow. Ze had de hele avond bij Os gezeten. Didi was midden op de avond chagrijnig binnen gekomen, maar daardoor had ze haar avond niet laten verpesten. Opeens werd Paula van achteren vastgepakt en een auto ingesleurd. Iemand deed haar een blinddoek om en ze hoorde hoe de auto wegreed.

Hoofdstuk

17

Na een paar uur rijden werd de autodeur opengedaan en Paula werd buiten de auto gezet. Ze hoorde hoe de auto weg ging en ze trok de blinddoek van haar ogen. Ze stond ergens in een bos. Waar was ze? En wie had haar meegenomen en hier achtergelaten. Paula voelde iets hards in haar broekzak. Het was een mobiel! Ze drukte hem aan en zag een foto van haar en Femke op de achtergrond. Zouden er nog meer foto's op staan? Ze ging naar foto's. Ze zag allemaal foto's van haar. Sommigen met Femke, en ook een paar met Didi. Op een paar foto's zag ze een cowboyfeest. Wanneer was dat geweest? Ze kon zich er niks van herinneren. Paula drukte op de home-knop. Ze tikte op het contacten icoontje. Misschien stond daar iemand die ze kon bellen. Tot haar verbazing stonden er maar twee nummers in. Femke en Didi. Paula drukte op Femke en hield de telefoon tegen haar oor. "Dit is de voicemail van Femke. Ik ben er even niet, maar spreek een bericht in na de piep!" Shit, voicemail, dacht Paula. Ze zag dat er achter Didi's naam een hartje stond. Waarom? Ze moest hem maar bellen, ook al had hij vanavond zo chagrijnig tegen haar gedaan. "Hoi, met Didi!" hoorde Paula. "Euhm Didi, met Paula." "Pffff... Wat moet je van me?" vroeg Didi erg geïrriteerd. "Mag ik Femke misschien even?" "Die slaapt. Je weet dat het half 12 's nachts is?" "Maar Didi! Het is belangrijk!" Maar het was al te laat, Didi had opgehangen. Paula ging maar slapen, ze wist toch niet waar ze was en al helemaal niet hoe ze in Galaxy Park moest komen.

"Femke, Paula belde vannacht voor jou. Om half 12... Ik heb gezegd dat je sliep." Femke schrok. "Wat?!" "Hoezo? Om half 12 ga ik niet helemaal naar de meisjesbungalow, alleen maar voor die stomme Paula." "Didi, Paula is weg!" "En, Paula is haar geheugen kwijt!" pikte Mellanie het gesprek op. "En dan gedraag ik me als een sukkel?" zei Didi sarcastisch. "Paula heeft op haar gsm zeker 30 foto's van ons samen staan. Maar heeft ze die al gezien? Of zal ze het wel merken? NEEH! Os is haar droomman weer!" zei Didi en hij loopt boos weg. "Die is chagrijnig." zei Mellanie. "Mellanie! Paula is ontvoerd! We moeten haar zoeken! Ik bel haar even!" zei Femke snel. Paula lag in het bos en werd wakker door getril in haar broekzak. "Paula, het is Femke. Alsjeblieft, begin even niet over wie Paula is maar zeg waar je ongeveer bent." zei Femke. "Femke.. Dus jij bent die bruinharige meid op me gsm waarmee ik zeker 25 foto heb? :)" zei Paula blij. "Jah! Ik ben je beste vriendin weet je dat niet?" "Beetje, zo'n inieminibetjie. Maar ik ben in een afgelegen bos ergens met daarnaast een grote baan met veel auto's. Kom je me halen alsjeblieft?" zei Paula huilend. "Ik ben bang hier alleen!" zei Paula met nog meer tranen. "Ik ga direct alle bossen uit de buurt bekijken samen met de andere van Galaxy Park. Goed?" zei Femke. "Ja, dankje, echt waar!" Femke vroeg Freddy of hij alle jobstudenten in de koffiешop kon laten verzamelen.

"We zijn hier om Paula te gaan zoeken! Ze zit ergens in een afgelegen bos maar hier in de buurt zijn zoveel bossen dat ik niet weer waarheen. Dus misschien kunnen we allemaal opsplitsen om Paula te vinden?" zei Femke.

"Ja, daag! Veel succes dan he!" zei Didi en liep de koffieshop uit. •_•

"Nou, eentje minder kan geen kwaad zeker?" zei Femke. "Er kan één groep met de auto en de rest moet te voet. Wie gaat mee met de auto?"

"MEEEEEE riep Os.

"Oke, de rest gaat te voet?"

"Als het moet?!" zei Mellanie zuchtend.

"Oke, ik en Os met de auto. En Stef en Mellanie te voet?" zei Femke.

"Oke!" riep Mellanie blij.

Mellanie en Stef vertrokken. Ondertussen waren Stef en Femke al uit elkaar na die lange tijd elkaar niet te hebben gezien is waren ze uit elkaar gegroeid.

"Nou, hier zijn we dan... Alleen..." zei Mellanie.

"Uhu, opzoek naar Paula."

Opeens hoorde ze een harde knal.

"AAAAAAAAAH!" riep Mellanie en sprong in de armen van Stef.

Ze keken in elkaars ogen.

"Eigenlijk, vindt ik je wel leuk..." zei Mellanie. "Ik jou ook..." zei Stef. Ze keken elkaar recht in de ogen en kwamen dichterbij elkaar... BOEM!

Wat waren die knallen?

"Stef? Wat zijn die knallen?" vroeg Mellanie bang. "Ik weet het niet Mel... Maar als Paula in dit bos zou zijn moeten we haar vinden voordat er iets met haar gebeurd."

Paula zat nog steeds in het bos. Femke had gezegd dat ze haar gingen zoeken. BOEM! Opeens hoorde Paula een knal vlakbij haar. "Wie is daar?" vroeg ze bang. Geen antwoord. Paula hoorde een gil. "Wie is daar? riep ze hard. "Paula!! hoorde ze iemand schreeuwen, en ze zag een jongen en een meisje aan komen rennen. "Paula!" riep het meisje naar haar. "Euhm... Wie zijn jullie?" vroeg Paula. Ze was blij dat iemand haar gevonden had, maar ze wilde toch graag zeker weten dat ze geen slechte bedoelingen met haar hadden. Opeens klonk er nog een knal, en Paula viel neer op de grond.

"Stef, bel een ambulance!" Volgensmij is Paula in haar been geschoten! Stef belde een ambulance en die kwam binnen een paar minuten. Paula werd op een brancard gelegd en - samen met Stef en Mellanie - naar het ziekenhuis gereden.

"Femke, met Mellanie!" "Mel! Heb je haar gevonden?" "Ja, maar het gaat niet zo goed met haar. We zitten nu in de ambulance, op weg naar het ziekenhuis. Paula is in haar been geschoten." "Wat?" Femke begon te huilen. Er was al zoveel met Paula gebeurd, ze vond het zo zielig voor haar. "Ik kom er zo snel mogelijk aan!" en Femke hing op.

Hoofdstuk 18

Femke liep in het ziekenhuis, ze zocht Paula. Opeens zag ze een blond meisje hand in hand met een jongen met zwart haar. Waren dat nu Mellanie en Stef?! Ze liep wat naar voor. "Ah, dus jullie zijn het. Waar is Paula?" zei Femke kattig. "Operatiekamer." zei Mellanie. "En Hoelang gaat dat duren?"

"5 uur." "What?!" zei Femke. "Heel de tijd naar die twee kijken? No way!" dacht Femke. Femke liep weg van de twee tortelduifjes. Daar had ze nu even hélemaal geen zin in. Ze maakte zich ongerust over Paula. Wat was er gebeurd in het bos? Femke pakte een tijdschrift en begon maar te lezen om de tijd te doden. Ze hoorde de tortelduifjes achter zich. Waren die niet ongerust ofzo? Tja, dat kan je ook niet als je alleen maar met jezelf bezig bent... dacht Femke. Daar had ze dus helemaal niks aan, nu ze zo verdrietig was.

Het was 5 uur later en Femke lag half te slapen. Ze voelde hoe iemand haar wakker schudde. "Femke?" Femke deed haar ogen open en zag dat het Mellanie was. "Femke, die dokter daar wil je spreken over Paula." Femke was in een ruk wakker en ging snel naar de dokter toe. "Dus jij bent Femke?" "Ja, dat klopt." zei Femke aarzelend. De dokter zag er nou niet erg blij uit... "Femke, we hebben niet al te goed nieuws voor je. Paula is niet geraakt met een kogel, maar met een gifpijl. We hebben hem verwijderd, maar het gif heeft zich waarschijnlijk wel verspreid." "Dus?" vroeg Femke bang. "Ze... Ze ligt in coma." Femke was even in shock. Dit kon er ook nog wel bij... Ze wilde naar Mellanie en Stef gaan, maar toen ze zag hoe druk die met zichzelf bezig waren, liep ze snel weer weg. Didi wilde niks van Paula weten, dus die hoefde ze ook niet te bellen.

Femke belde Os, die ondertussen al naar Galaxy Park was gegaan, maar de enigste was met wie ze nu kin praten. "Hoi Femke, met Os." "Os, waar ben je?" "Ik sta op het vliegveld. Mijn ouders hadden een verrassing vakantie voor mij." "Okee... Veel plezier" Femke hing op. Daar had ze dus ook niks aan.

Hoofdstuk

19

Femke liep naar de kamer waar Paula lag. Toen ze haar zag, barstte ze in snikken uit. Paula lag hier zo, bedolven onder alle apparaten en slangen, en er was niemand bij wie ze even uit kon huilen... Paula leek zo klein in dat bed met al die buisjes en slangen... Femke begon te huilen... Opeens werd dat verstoord door een luid geluid.... TUUUUUUUUUUUUUUUUUUUT.... ----- "PAULA!!!!!!" riep Femke. Er kwamen wel zeker 7 dokters binnen. "Aan de kant! Naar buiten!" riepen ze. "NEEEH! IK BLIJF BIJ PAULA!" "GA NU NAAR BUITEN!" Femke ging dan maar naar de gang en liep naar Mellanie en Stef. "Stop godverdomme met dat klef gedoe en kijk wat er rond jullie gebeurt!" riep Femke. Maar Mellanie en Stef bleven maar zoenen. Femke pakte haar mobiel en ging naar het contactenicoon. Didi ^_^, stond er op haar gsm. Zou ze op de bel-knop duwen? Ze drukte op de belknop. "Hallo, met Didi" "Didi, Femke hier! Paula, ze is... Is.... Is.... Is een soort van dood... Ze.. Ze... Luide tuut! Reanimeren!" zei Femke brokkelend. "Ik kom meteen!" zei Didi zuchtend. En legde de telefoon op... Een kwartiertje later kwam Didi aangeslenterd in het ziekenhuis. "En?" "ze zijn nog steeds aan het reanimeren..."

"En Stef en Mellanie?"
 "Kijk zelf maar.."
 Daar zaten Mellanie en Stef kussend op een bankje. "What?! Zijn zij een setje?" zei Didi. "Zo lijkt het wel ja!" zei Femke lichtelijk jaloers.

Op dat moment kwam er een dokter naar buiten vanuit Paula's kamer. Femke en Didi snelden er naar toe. Had Paula het gered? "Paula leeft nog," begon de dokter, "maar ze ligt nog steeds in coma. We weten niet hoe ze daar uit zal komen, maar op dit moment is ze stabiel." Femke en Didi gingen Paula's kamer binnen en zagen Paula liggen. Zou het goed komen met haar?

Paula hoorde iemand over haar praten en even later mensen binnenkomen, maar het lukte niet om daar op te reageren. Ze hoorde hoe Femke zei: "Zal het nog goed komen?" Paula wilde roepen dat ze hier wel uit zou komen, maar dat lukte haar niet. Paula viel weer in slaap.

Paula liep met Didi samen hand in hand naar de ochtendbriefing. "Didi, Didi, heb je eindelijk de ware gevonden?" zei Os. Op het volgende moment stond ze buiten met Didi te zoenen. Toen stopte Paula's droom. Kreeg ze langzaam haar geheugen weer terug?

"Didi..." bracht Paula moeizaam uit.
 Didi liep naar Paula en pakte haar hand vast. "Femke! Ze is wakker!"
 Femke haalde de dokter en de dokter liep naar de kamer.
 "Paula, hoe voel je je?" zei de dokter.
 "Gaat wel, beetje pijn in me heen. Maar ik merk precies dat er iets in me geheugen begint te komen... Herinneringen..."
 "Wat herinner je je dan ongeveer?"
 "Ik.. En Didi liepen hand in hand naar de ochtendbriefing en toen zei Os: ah, didi, didi, eindelijk de ware gevonden? En toen waren ik en Didi aan het aan het zoenen." zei Paula verlegen.
 Didi liep naar Paula en pakte haar hand weer.
 Paula schrok.
 "Waarom schrok je zo?" vroeg Didi.
 "Ik zie alles in één grote waas voor me..." zei Paula verdrietig.
 "Dat kan van dat gif zijn.." zei de dokter.
 "Gif?" vroeg Paula verbaasd.
 "Euhm, je bent door een gifpijl geraakt in je heen."
 "Wat?" vroeg Paula verbaasd.

Hoofdstuk

20

"Nou, uh, het zit zo," begon Didi. "Je was ontvoerd en in een bos gedropt. Toen gingen we je zoeken. Mellanie en Stef vonden je, maar toen werd je met die pijl geraakt in je heen. Je bent zo snel mogelijk naar het ziekenhuis gebracht, waar ze de pijl hebben verwijderd. Maar toen lag je in coma..."
 "Ik heb wel alles gehoord wat jullie zeiden..." zei Paula zachtjes.

"Oh Paula, ik ben zo blij dat je weer wakker bent!" zei Femke. "Ik ben ook blij om jullie weer te zien!" zei Paula.

"Femke, ik zie alles zo wazig..." "Paula, slimpie! Misschien is het verstandig om je bril op te zetten?" "Kun je hem voor mij pakken?" "Ik zie hem niet Paula... Waar heb je hem gelaten?" "Ik, uh, weet het niet... Misschien ben ik hem in het bos verloren?" Lekker, dacht Paula... Zo kon ze niet eens iets zien..

Een paar dagen later mocht Paula weer naar Galaxy Park. Ze had alleen nog te veel last van haar been om erop te kunnen lopen, daarom liep ze op krukken. "Paula, misschien mag je even in het verborgen vakantiehuis van mij en m'n vader zitten" zei Femke en ging het direct vragen. "Jep, het mag." Ze reden naar het huis en gingen naar binnen. Daar zette ze de tv op. "Nu op het nieuws, er is een groot drama gebeurd in de VS, een vliegtuig die opweg was naar de VS is neergestort tijdens zijn vlucht. Er zijn 20 gewonden en 10 doden. Het vliegtuig nummer is: 23." zei de nieuwsspreker. "Dat is het vliegtuig van Os!" riep Femke. Ze spoelde het nieuws terug, zette het op pauze en riep de andere jobstudenten. "Kom mee!" Ze liepen naar het verborgen huis en Femke zette het nieuws aan. Terug herhaalde de nieuwslezer alle woorden die ze gezegd had daarvoor. "Dat, dat is het vliegtuig van.. Os..." zei Paula zacht. Iedereen bleef verbijsterd zitten. Was het waar wat Paula zei? Paula begon te huilen. Stef liep naar de telefoon en probeerde Os te bellen. De rest bleef voor de tv zitten, in afwachting van meer nieuws. "Jongens, Os neemt niet op." zei Stef. "Meer nieuws over het vliegtuig-ongeluk in de VS," begon de nieuwslezer. "Het dodental is opgelopen tot 30 doden. Er wordt nog steeds gezocht naar overlevenden. De gewonden zijn naar het ziekenhuis gebracht." Iedereen was stil. Leefde Os nog? De uren verstreken, en niemand wist hoe het met Os was. Paula voelde zich niet lekker. "Femke, ik voel me niet zo lekker. Ga je mee naar mijn kamer?" zei Paula zachtjes. Paula en Femke liepen naar de kamer waar Paula sliep. Het duurde even voordat ze er waren, omdat Paula op krukken liep. "Femke!" werd er vanuit de woonkamer geroepen. "Femke, ik heb zo'n buikpijn." Paula zette de krukken tegen het bed aan en hield zich vast aan de stang van het stapelbed. "Femke! Kom snel!" werd er nog een keer geroepen. Femke draaide zich om en liep snel naar de woonkamer. Maar daardoor zag ze niet dat Paula naast het bed op de grond flauwviel.

"Femke! Ze hebben nieuws! Kom jij aan de telefoon?" Femke nam de telefoon van Mellanie over. "Hallo, met Femke," zei Femke. "Hallo Femke." "Hallo, met Mark Forgin van de vliegtuig ongelukken inspectie. Jij kent Os?" "Uhm ja, ik ken Os. Hij is een vriend van mij." "We hebben slecht nieuws. Er is nog 1 vermiste.. En dat is Os..." Femke liet de telefoon uit haar handen vallen. Iedereen keek haar verbaasd aan. "Os.. Os is vermist..." bracht ze moeizaam uit.

Hoofdstuk 21

Os werd wakker... Waar was hij? Hij voelde een druk op zijn been en ging kijken. Er lag een stoel met een grote koffer op zijn been. "Help!" riep Os. Maar het was onverstaanbaar.

Ondertussen in Galaxy Park waren Femke, Stef, Mellanie en Diederik aan het piekeren. Wat zonder Os? Hij was zo grappig? Femke dacht aan Paula en ging naar haar kamer. "Paula?" zei Femke zacht. Ze ging kijken en achter het bed lag Paula. "Paula?!" riep Femke. Paula werd wakker. "Wat.. Wat is er gebeurd?" zei Paula zacht. "Ik weet het niet.. Ze riepen me voor Os en toen ging ik en nu vindt ik je hier!" "Os! Os! Os!" Paula begon te hyperventileren. "Paula ! Rustig!" Femke pakte een zakje uit haar kastje en hield het op Paula's mond. "Inademen, uitademen, rustig!" Paula werd rustiger. "Wat is er met Os?" "Weten we niet... Hij is de enigste vermiste persoon van het hele vliegtuig..." "Wat?!" riep Paula uit. Paula barstte in snikken uit. Wat moesten ze zonder Os? Femke begon ook te huilen. Femke legde haar hoofd op Paula's schouder. Een paar seconden later voelde ze hoe Paula opeens onder haar weggleed en op de grond viel. Wat was er toch met haar aan de hand?

Os lag nog steeds onder de wrakstukken en het lukte hem maar niet om weg te komen. "Help!" riep hij, maar er was niemand die hem hoorde. Opeens hoorde hij geknetter en zag een rode gloed. Het vliegtuig stond in brand, en het vuur kwam steeds dichterbij! Os probeerde nog een keer om weg te komen, maar de stukken die op hem lagen waren te zwaar. Hij zag en hoorde hoe het vuur steeds dichterbij kwam. "Help! Help!" Os begon te hoesten. De brand zorgde voor erge rook. "Help!" Even later viel Os flauw door de erge rook, die zijn longen was binnengedrongen.

Toen Os wakker werd voelde hij nat aan. Was de brand geblust? Os begon te huilen (voor het eerst in zijn stoere leventje). "Wat met Paula? Femke? Didi? Stef? Mel?" dacht Os verdrietig na. "Hallo?" hoorde Os iemand zeggen. "Hallo?!" riep Os. De man liep naar de ruimte waar hij Os hoorde en zag hem onder het puim liggen. Hij pakte zijn walkie-talkie en zei: "Slachtoffer Oswald gevonden bedolven onder het puim. Met een stoel en koffer op been." "Gelukkig hebben we je vroeg gevonden." zei de man. "Vroeg voor jou, laat voor mij." zei Os zacht. "Wil je dat we je in slaap doen om die spullen van je af te halen of niet?" zei een dokter die al gekomen was.

"Paula?" Femke knielde bij Paula neer. "Paula?" Femke tikte op Paula's wang, maar daar reageerde ze niet op. Femke pakte Paula's pols om hartslag te voelen. Maar ze voelde geen hartslag! "Help!" riep ze, hopen dat iemand uit de woonkamer haar hoorde. De deur ging open, en Mellanie kwam binnen. "Wat is er aan de hand?" vroeg ze. Toen zag ze Paula liggen. "Paula!" "Mel, bel snel een ambulance! Ik voel geen hartslag!" Mellanie rende zo snel mogelijk naar de telefoon. Didi hoorde Mellanie praten over Paula, en hij rende de slaapkamer in. "Femke!" "Didi! Jij kunt mond op mondbeademing! Red Paula!" Didi ging naast Paula zitten en gaf mond op mondbeademing. "Femke, ik voel weer een hartslag!" Er kwamen twee ambulance broeders binnen, die Paula op een brancard legden en haar een beademingsmasker

opzetten. Ze tilden haar naar de ambulance en reden naar het ziekenhuis.

Femke en Didi waren ook naar het ziekenhuis gereden, en zaten te wachten totdat er een dokter kwam met meer nieuws over Paula. Ze zaten 3 uur in het ziekenhuis, toen er een dokter kwam. "Jongens, Paula leeft nog." Femke zuchtte van opluchting. "Maar... ze ligt in coma." Femke en Didi staarden de dokter verbijsterd aan. "Gelukkig is ze op tijd gereanimeerd, want het had ook anders kunnen aflopen... We weten alleen niet of ze überhaupt ooit uit coma komt, en als ze ooit uit coma komt, kan dat pas over jaren zijn. Haar hart heeft een stevige klap gehad, en in het ziekenhuis-logboek stond dat dit niet de eerste keer was dat ze gereanimeerd moet worden. We weten dus niet of ze ooit nog wakker wordt, en als ze wakker wordt, wanneer." Femke en Didi konden het niet geloven. Ze waren dus niet alleen Os misschien kwijt, maar misschien Paula ook nog!

Hoofdstuk

22

"Eumhh.. Doe maar niet, zal wel meevallen zonder verdoving zeker." zei Os moeizaam.

De mannen liepen naar de koffer en tilde die op. "Auw" zei Os zacht. Toen de grote bank eraf werd gehaald lag Os zijn been helemaal open...

"Wij zullen voor verzorging zorgen" zeiden de artsen. "Wij moeten die vriendin van je maar gaan bellen."

Ze belde naar het nummer van Femke.

"Hallo, met Femke." "Hallo, met de brandweerman van het vliegtuig ongeval."

"Is er al meer nieuws?!" zei Femke.

"We hebben hem gevonden maar hij heeft giftige stoffen van de brand binnengekregen en zijn been heeft een grote wond. Moeten we hem overbrengen naar een vliegtuig in België?" "Als dat gaat... Het zou geruststellender zijn voor ons."

"Oke, we gaan dan een helikopter regelen naar België." "Hoe zit het met zijn ouders?"

"Eumh.... Die zijn... Overleden.." "Oke..."
En de brandweerman hing op.

De helikopter kwam aan op de rampplek. Er stapten twee verplegers uit die naar Os toe liepen. "We gaan je naar een ziekenhuis in België brengen." Os werd op een brancard getild en naar de helikopter gebracht. Terwijl ze richting België vlogen werd zijn been verzorgd. Gelukkig was de brand op tijd geblust en had hij geen ernstige brandwonden opgelopen.

Na 7 uur vliegen kwamen ze bij het ziekenhuis aan. Os had de halve reis liggen slapen, maar toen hij voelde dat hij uit de helikopter gereden werd, werd hij wakker. "Os, we zijn er. Je vrienden zijn al gebeld dat je gevonden bent." Os werd over de gangen gereden totdat hij opeens iets zag wat zijn aandacht trok. "Stop!" De dokters stopten met rijden. "Dat zijn Femke en Didi!" Os zag hoe Femke opzij stapte en toen kon hij zien bij wie ze op bezoek waren. "Maar... dat is Paula!" riep hij verbaasd uit.

Femke en Didi waren die middag naar Paula gegaan. Ze hadden Mellanie en Stef wel gevraagd om mee te gaan, maar die waren veel te druk met elkaar. Didi ging

zitten. Eigenlijk kon hij het niet aan om Paula zo te zien, maar hij kon het niet maken om haar in de steek te laten. Ook al was er maar een hele kleine kans dat ze nu wakker werd, ze waren toch gekomen want het scheen goed te zijn dat er bezoek kwam en dat er tegen haar gepraat werd. “Paula...” begon Didi zachtjes. “We missen je heel erg. Femke is hier ook. Stef en Mellanie zijn veel te druk met zichzelf en met elkaar... Echt om gek van te worden...” Didi viel stil. “Lieve Paula. Ik hoop echt dat je heel snel weer wakker wordt. Ik weet echt niet wat ik zonder jou zou moeten.” zei Femke huilend. “Os is gevonden. Hij leeft nog. Maar jij... Jij ligt hier bijna dood te gaan!” Femke begon nog harder te huilen. Ze liep een stukje opzij naar de doos met tissues. Opeens hoorde ze iemand op de gang kei hard “Stop!” roepen. Ze draaide zich om. “Didi!! Dat is Os!!”

Femke en Didi waren nog even bij Paula gebleven en daarna naar Os gegaan. Ze hadden Mellanie en Stef geprobeerd te bellen, maar geen van beiden nam op. Os had verteld over de brand en over hoe hij was gevonden. Femke en Didi waren heel erg blij geweest dat hij – redelijk ongedeerd – was terug gekomen. Op een gegeven moment was er een dokter binnengekomen die hen had weggestuurd omdat het anders te veel voor Os zou worden.

Femke lag alleen in de meisjesbungalow. Mellanie moest en zou bij Stef slapen. En Paula was er dus niet... Femke voelde zich hartstikke alleen. Ze hoorde de deur van de bungalow opengaan. Het is vast Didi, dacht ze, die zich ook hartstikke alleen voelt. Maar toen ze zich omdraaide zag ze niet Didi, maar keek ze recht in het gezicht van Ann-Sophie! “Beetje alleen? Ik kom je wel gezelschap houden...” zei Ann-Sophie gemeen. Ann-Sophie liep richting het stapelbed om Femke mee te nemen. Femke kroop steeds meer van Ann-Sophie weg. Wat ze door haar angst niet door had, was dat ze bijna uit bed viel! Ann-Sophie kwam nog dichterbij Femke en Femke ging nog een klein beetje meer naar achteren. Maar Femke sliep bovenin, en viel zo het bed uit, op de harde vloer! Daar bleef ze bewusteloos liggen. Ann-Sophie greep haar kans. Ze tilde Femke op en nam haar mee, naar de auto waarin haar vader zat te wachten.

Hoofdstuk 23

Femke werd wakker. “Ze is wakker!” hoorde ze iemand zeggen. “Haaaaay Femke, alles okeeeeeee?” zei Ann-Sophie grijnzend. “Wat moet je van me?” “Tja, nu we van Paula af zijn, moeten we ook van jou, Didi, Mellanie, Stef, Freddy en Os ook af he, logisch. Duuuuuh!” zei Ann-Sophie. “Wat ga je doen?” vroeg Femke bang. “Nou, we hebben meerdere opties. Mes, pistool, gas, gifpijl... We hebben alles in voorraad.” zei Ann-Sophie. “Wat?!”

Ondertussen was Os onderzocht en was hij stabiel. Hij mocht in dezelfde kamer als die van Paula liggen. “Paula, word wakker, alsjeblieft. Het is zo saai zonder jou.” Os moest gaan slapen. Maar voor hij ging slapen stapte hij uit bed, pakte zijn krukken en ging naar Paula’s bed. Hij gaf haar een kus op haar wang. “Slaap lekker, maar wordt wakker.”<3 “Meneer, het is noodzakelijk om in bed te blijven liggen!” zei een

verpleegster die binnen was gekomen. “Ja, sorry. Bewegen is gezond!” zei Os droog. “Nou, ga nu maar slapen!” Os ging in bed liggen en viel al snel in slaap.

Femke schrok van een hard geluid. “Wat was dat?” vroeg ze bang. Ann-Sophie grijsde. “Een kleine verrassing voor jou...” Femke werd vastgepakt en nog een keer extra vastgebonden. “Meekomen!” schreeuwde Ann-Sophie. Femke stribbelde eerst tegen, maar toen ze zag dat Ann-Sophie een mes in haar hand had, liep ze toch mee. Ze kwamen bij een grote machine aan. “Ga daar maar liggen...” was Ann-Sophie’s bevel. “Of anders...” Ze zwaaide met het mes voor Femke’s ogen. Femke ging liggen. Ze zag hoe Ann-Sophie wegliep, en opeens begon het ding waarop ze lag te verschuiven. Femke voelde hoe er een soort gas gespoten werd, en binnen een paar seconden was ze al bewusteloos...

Os werd wakker. Waar was hij? Toen herinnerde hij zich dat hij naar de kamer van Paula was overgeplaatst. Daar lagen ze dan, met z’n tweeën... Os pakte zijn krukken en ging bij Paula op bed zitten. “Lieve Paula. We missen je allemaal hartstikke erg. Femke en Didi komen elke dag op bezoek, maar daar is natuurlijk niks aan als jij hier zo stilletjes ligt. Kom op Paula, word wakker! We weten allemaal dat je het kunt! Je hebt al zo veel meegemaakt, en dat heb je ook doorstaan!” Os begon te huilen. Hij miste Paula verschrikkelijk.

Didi kwam de coffee-shop binnen stormen. “Jongens!!! Femke is weg!!” “Didi, rustig maar hoor... Die zit vast bij Paula...” zei Mellanie alsof er niets aan de hand was. “Femke en ik gaan altijd samen naar Paula!! In tegenstelling tot jou, jij bent nog niet 1 keer geweest!” Mellanie wist dat Didi gelijk had. Ze wilde eigenlijk wel heel graag naar Paula toe, maar ze durfde niet. Ze kende Paula alleen als lief en vrolijk, en ze durfde het niet om haar zo stil en klein aan te zien... “Stef! Heb jij Femke gezien?” riep Didi naar Stef die net binnen was komen lopen. “Euhm, nee?” “Dus niemand heeft Femke gezien?” “En je bent al in de meisjesbungalow geweest?” vroeg Stef. “Natuurlijk! Maar daar is ze dus niet!” Op dat moment kwam Freddy binnen. “Wat is hier allemaal aan de hand? Waar is Femke?” “Freddy, Femke is weg!”

Femke werd wakker. Ze leefde nog! Maar wat hadden ze dan met haar gedaan?

Hoofdstuk 24

Femke stapte uit de bus. Tot haar grote verbazing had Ann-Sophie haar laten gaan, en daar had ze natuurlijk gebruik van gemaakt! Femke moest een tijdje lopen, maar toen kwam ze aan bij Galaxy Park. Ze zag hoe Mellanie iets uit stond te delen. Toen ze naar haar toe liep, kreeg ze een flyer in de hand gedrukt. “Vermist: Femke Goossens” “Euhm, Mel?” “Ten 1ste: Hoe durf je mij Mel te noemen?? Ten 2de: Het is toch duidelijk: Femke is vermist!” zei Mellanie boos. “Euhm, Mellanie? Ik weet niet wat er met jou aan de hand is, maar IK ben Femke!!

Mellanie begon te lachen. "Wat er met mij aan de hand is?" vroeg ze lachend. "Het is eerder, wat is er met jou aan de hand? Kijk de foto dan! Femke heeft bruin haar, en jij blond." "Mellanie, als ik jou nou eens wat dingen vertel die alleen Femke weet?" "Haha, dat kan je dus niet, want jij bent Femke niet!" "Mel, Paula ligt in coma en jij bent nog niet 1 keer geweest." zei Femke serieus. Mellanie viel stil. Dit was iets wat alleen de studenten van Galaxy Park wisten. "En Os heeft een vliegtuig ongeluk gehad." "Fem, wat voor grap zit jij met me uit te halen?" "Mellanie! Dit is geen grap! Ann-Sophie heeft me meegenomen en blijkbaar..." Femke keek naar haar kleren. "Heeft ze me getransformeerd?"

Femke en Mellanie liepen naar binnen. "En dat is?" vroeg Didi verbaasd. "Euhm, Femke..." "Mellanie! Ben je soms blind!" "Didi, nee... Ann-Sophie heeft haar getransformeerd ofzo." Didi geloofde Mellanie. "Femke? Ga je mee naar Paula?"

Hoofdstuk 25

Het was een paar weken later. Os was ondertussen ook thuis gekomen. In het ziekenhuis had hij gehoord dat zijn ouders overleden waren. Sindsdien was hij erg stil en heel vaak aan het huilen. Van de stoere Os was niks meer over. Hij was wel, net als Didi en Femke, iedere dag naar Paula toe geweest. Het ging nog steeds niet beter met haar. Mellanie en Stef waren nog steeds niet geweest...

Iedereen was druk bezig, toen de telefoon ging. Femke rende de laatste weken naar ieder telefoontje, want het kon altijd nieuws over Paula zijn. "Hallo, Galaxy Park, met Femke." "Hallo, met het ziekenhuis." Femke's hart stond even stil. Nieuws over Paula!! "Kun je zo snel mogelijk komen? Paula gaat hard achteruit, en we weten niet of ze het gaat redden..." Femke drukte de telefoon uit en rende huilend naar Didi. "Didi! Paula..." "Wat is er met Paula?" vroeg Didi bang. Femke hilde, dat kon dus nooit iets goeds betekenen! "Het, het, het gaat heel slecht met haar. We, we moeten zo snel mogelijk komen!" stotterde Femke. Didi ging naar Mellanie, Stef en Os toe. "Mel, Stef, Os! Meekomen!" Mellanie snapte er niks van, maar ze zag hoe serieus Didi was en liep met hem mee naar de auto.

Ze kwamen bij de kamer van Paula aan. Mellanie schrok. Ze had wel iets ernstigs verwacht, maar zo erg ook weer niet. Er stonden 2 dokters naast Paula's bed en allemaal apparaten met slangetjes. Mellanie viel huilend in Stef's armen. Er wenkte een dokter. Femke liep aarzelend naar binnen. "We weten niet of ze het red. Ze heeft al een paar uur hoge koorts en het ziet er naar uit dat ze een infectie heeft opgelopen. De kans is erg klein dat ze het overleefd, en als ze het zal overleven is de kans erg klein dat ze helemaal gezond uit haar coma komt." Op dat moment begon er iets te piepen en de dokter liep snel naar een apparaat toe. Femke begon te huilen. Ze wilde Paula niet kwijtraken!! Zou Paula er überhaupt iets van merken dat ze zo ziek was? De deur ging open en Didi kwam binnen. "Didi!! Ze gaat... ze gaat... ze gaat misschien dood!" Didi schrok. Was het zo erg? Hij kon zijn tranen niet bedwingen, en zo zaten Didi en Femke huilen bij Paula op bed.

Mellanie, Stef en Os stonden buiten te kijken naar Paula, Didi en Femke. Ze zagen hoe Femke en Didi huilend richting de deur liepen. Mellanie liep aarzelend naar

binnen en ging naast Paula op een stoel zitten. “Paula! Kom op, wees nou niet dom om te blijven slapen! Wordt gewoon wakker, kun je best!” Mellanie pakte Paula’s hand vast. Verbeelde ze zich dat nou, of voelde ze hoe Paula’s vinger over haar hand bewoog? Ze hoorde een dokter zeggen dat de koorts iets gedaald was. Ging Paula het toch redden?

Hoofdstuk 26

Mellanie stormde naar buiten. “Jongens! Paula! Ze bewoog met haar vingers! Ik voelde het! Ik meen het! Seriously!” “Rustig meisje, weet je het zeker?” “Waarom zou ik het anders zeggen?” zei Mellanie die nog steeds druk was omdat Paula had bewogen. “Ga maar naar huis. Wij letten dag en nacht op haar dus er kan haar niets overkomen.” Eenmaal in Galaxy Park aangekomen hielden ze een vergadering. “Wat doen we met Ann-Sophie? Hier in Galaxy Park zijn we niet meer veilig...” zei Os. “Nou, we zorgen er gewoon voor dat ze omsingeld wordt door MIJN bodyguards!” zei Mellanie pronkend. “Nou, dat zei je de vorige keer ook en toen is er weer iets gebeurd.” zei Femke sarcastisch. “Of... Ik haal mijn charmes boven bij Jim...” Stef voelde jaloersheid. “Niet echt he! Gewoon... Een beetje acteertalent...” Mellanie pakte haar mobiel. “Haaay Jim! Alles goeied? Ik heb een vraagje. Nou, ik heb bescherming nodig van een supergoede brandweerman. En ik dacht; Jim is dat!” “Ik kom meteen” zei Jim.

“Voila, opgelost. Ben ik een acteertalent of een acteertalent?” Femke zuchtte, typisch Mellanie. “En nu weer tijd voor mij?” zei Stef met een pruillip tegen Mellanie. “Jaaaah!” zei Mellanie lachend.

Femke had die avond een matras naast Didi gelegd. Ze lagen met z’n allen in de jongensbungalow, ook Jim. Niemand kon eigenlijk goed slapen, ze waren allemaal ongerust over Paula. Mellanie had dan wel gezegd dat ze haar voelde bewegen, ze was nog steeds hartstikke ziek. Uiteindelijk viel iedereen in slaap.

De volgende morgen gingen Didi en Femke weer naar Paula. Ze pakten allebei een stoel en gingen aan beide kanten van het bed zitten. “Paula, Mellanie was gister hier en die beweerde dat je had bewogen.” Opeens ging er een alarm af, en binnen een paar seconden kwam er een dokter binnenrennen. “Aan de kant!” De dokter begon wat te prutsen met het zakje dat naast Paula’s bed hing. Femke keek aandachtig naar Paula. Zag ze dat nou goed? Het leek wel of Paula probeerde wakker te worden! Maar een seconde later lag ze al weer zo alsof er niks gebeurd was.

Didi en Femke waren weer naar Galaxy Park gegaan, de dokter had hen weg gestuurd omdat Paula nog steeds heel ziek was. “Didi, volgensmij gaat Paula het redden! Het leek wel alsof ze wakker wilde worden, maar niet lukte omdat ze nog veel te zwak is.”

De telefoon ging in Galaxy Park. “Galaxy Park, met Femke” “Hallo Femke, het ziekenhuis hier. We hebben goed nieuws over Paula.” Femke kreeg een glimlach op haar gezicht en wenkte Didi. Ze zette de telefoon op luidspreker. “We hebben een

paar onderzoeken bij haar gedaan, waaruit blijkt dat ze op sommige momenten wel bij bewustzijn is. Ze is alleen nog te zwak om ergens op te reageren.” “We komen eraan!” riep Femke, en zij en Didi renden naar de auto van Freddy.

Femke en Didi renden door het ziekenhuis naar de kamer van Paula. “Ze is niet meer in de gevarezone. Vraag me niet hoe, maar ze heeft de infectie doorstaan. Iets wat eigenlijk bijna niet voorkomt. We weten alleen niet hoe ze uit haar coma zal komen. Ze heeft nog wel hele erge koorts.” zei de dokter, en daarna liet hij Femke en Didi alleen. “Paula! Kom op! Ik heb het de laatste keer gezien! Je wil wel, en ik weet zeker dat het je lukt!” Op dat moment deed Paula haar ogen een klein stukje open. “Ik heb het... zo warm..” wist ze fluisterend uit te brengen en daarna viel ze weer weg. Femke en Didi sprongen elkaar in de armen. Paula was wakker!

Paula keek om zich heen. Waar was ze? Ze hoorde hoe de deur openging en er een man binnenkwam. “Paula! Je bent wakker... Dat is niet de bedoeling... Femke hebben we in ieder geval wél uitgeschakeld, nu dus een nieuwe poging om jou weg te krijgen.” Paula werd bang. Wat hadden ze met Femke gedaan? En wat wilde hij met haar doen?? Paula hoorde hoe de man wegliep. Ze moest hier zo snel mogelijk weg! Ze probeerde uit bed te komen, en zag een paar krukken staan. Ze pakte ze op en liep naar het raam. Toen klom ze naar buiten, weg uit het ziekenhuis...

Didi was alleen naar het ziekenhuis gegaan. Femke moest nog iets doen voor Freddy, had ze gezegd. Hij ging met de lift naar boven en liep de gang door naar Paula’s kamer. Toen bleef hij verbaasd stilstaan. Paula was weg!

Femke liep naar de meisjesbungalow. Didi was naar Paula gegaan, en Os had smoothies gemaakt maar hij was zo slim geweest om er per ongeluk 1 over Femke’s t-shirt te gooien. Even een nieuwe halen dus. Femke deed de deur open en liep door de slaapzaal heen, richting haar kast. Ze pakte een nieuw t-shirt en trok hem aan. Toen ze terug liep, zag ze iets wat haar verbaasde. Er lag iets/iemand in Paula’s bed! Femke liep er voorzichtig heen. Ze pakte de punt van de deken vast en sloeg hem in een keer om. “Paula!!” riep ze verbaasd uit. Wat deed zij hier???

Hoofdstuk 27

“Wie ben jij?” vroeg Paula verbaasd.

“Femke!”

“Dus je bent Femke, hebt blond haar en groene ogen?! Femke heeft bruin haar en blauwe ogen!”

“Ik weet het, ik heb een paar weken in coma gelegen, maar ik weet nog steeds dondersgoed wie Femke is. En dat ben jij niet!”

Femke schrok van Paula’s reactie.

Didi kwam de meisjesbungalow in.

“Femke! Paula is weg!”

“Maar ze is niet ver weg....” Zei Femke.

Didi keek naar het bed.

“Paula? Wat doe jij hier?” vroeg Didi verbaasd.

“Nou, uh, ik ben weggelopen.

“Waarom? Je bent nog niet beter hoor! Je was hartstikke ziek, lag bijna dood te gaan! En je werd er supergoed verzorgd, het leek wel een 5 sterren hotel!”

Op dat moment leek het alsof Paula wegviel.

“Didi, ik heb zo’n hoofdpijn..”

“Ga maar slapen, ik verwittig het ziekenhuis dat je hier bent.”

“Neeeeeeeh!”

“Waarom niet?” vroeg Didi verbaasd.

“Er kwam een enge man en die zei dat hij mij uit de weg wilde ruimen. En dat dat bij Femke al gelukt was...”

“Dat is dus de reden dat ik er zo anders uitzie... Die engerds hebben me getransformeerd ofzoiets, ik weet het echt niet. Maar ik weet zeker dat ik Femke ben, ik weet je geheim nog wel Paula...”

“NIET VERTELLEN!” Riep Paula lachend.

“Maar zouden ze dan willen dat iedereen mij in de steek liet?” zei Femke.

“Ze gaan waarschijnlijk ook nog iets met Os, Didi, Mellanie, Stef en Freddy doen zodat ik er alleen voor sta.” Zei Paula verdrietig.

“En dat is dan hun wraak op mij....”

“En dan gaan ze je.... Je... je... vermoorden??...” Zei Didi aarzelend.

“Femke, Didi, ik ben zo bang...”

“We gaan ervoor strijden! Wij gaan niet dood! En ookal wie ik er anders uit toch ben ik nog dezelfde Femke die vecht voor wat ze echt wilt!”

“Ik heb het zo warm...” kreunde Paula

“Je bent ook nog steeds hartstikke ziek!”

Opeens viel Paula weg.

Femke en Didi keken elkaar aan.

Was het wel verstandig geweest van haar om uit het ziekenhuis weg te lopen?

Os kwam ondertussen ook binnen.

“Femke, Didi, entertain me! Stef en Mellanie zitten al heel de dag in de jongensbungalow TE klef te doen.”

“Eumh, is dat Paula? Of kijk ik zo verkeerd?”

“Ja, dat is Paula. Ze is weggelopen uit het ziekenhuis, maar eigenlijk vindt ik dat ze weer terug moet!” zei Didi. “Ze is nog veel te ziek! Als ze niet goed verzorgd wordt weet ik niet of ze het wel gaat redden hoor!”

“Nou, omdat ik nog ‘gewond’ ben, heb ik vrij. Ik kan bij Paula blijven om te kijken of ze niet te hard achteruit gaat.” Zei Os.

“Wat is er gebeurd?” Paula was weer wakker geworden.

“En wie is dat?”. Ze wees naar Femke.

“Dat is Femke...Dat hebben we je net verteld!”

“Ja, lekker, ik ben juist wakker en meneertje beweerd dat hij dat al verteld heeft!” zei Paula bot tegen Didi. “Waarom lig ik trouwens hier? En niet in het ziekenhuis?”

“Nou, je bent zelf weggelopen!” zei Didi bot terug.

“Jaja, dat zou ik zeker doen als ik me zo slecht voel. Ik heb het hartstikke warm, super erge hoofdpijn en dan wil jij beweren dat ik zomaar weg zou lopen!”

“euhm Paula?” mengde Femke zich in het gesprek. “Het is wel waar wat Didi zegt...”

Hoofdstuk 28

Paula viel na een 5 minuutjes al terug in slaap.

“Nou, wij moeten terug gaan werken” zeiden Femke en Didi.

“Ik blijf bij Paula om te kijken hoe het gaat als ze wakker wordt!” Riep Os voor Femke en Didi naar buiten stapten.

“Nou, eeuummhhh, Hoi Paula!” zei Os.

“Lekker dom, Paula slaapt en Os praat tegen haar...” zei Os lachend.

“BOOOOOEEEE!” riep Paula.

Os viel van zijn stoel.

“How, chill, ik ben het maar!” zei Paula die juist wakker was geworden.

“Nou, lekker chill! Ik verschoot me dood en viel van een stoel!” riep Os geschrokken.

“Maarja, maakt niet uit!” zei Os stoer.

Femke was weer aan het kuisen in één van de bungalows....

Toen ze naar buiten stapten liepen Stef en Mellanie hand in hand op het grasveld. Te zoenen en proberen niet verder te gaan..

Femke zakte neer tegen de muur van de bungalow.

Ze dacht terug aan de momenten met Stef...

De capoeira en salsa workshop... De bloemen die Stef in cirkels liet vliegen voor Femke. Stef die Femke beschermde voor de exo's en kronos... Het moment dat ze voor het eerst zoenden.

“Femke?” zei Freddy.

“Wat is er pap?” zei Femke die wakkerschrok uit haar flashbacks.

“Waarom zit je hier zo te dromen? Is er iets?”

“Nou, ja, beetje, Stef en Mellanie...”

“Jaloers? Je had toch geen gevoelens meer voor Stef?” vroeg Freddy.

“Nouja, neeh, maar het is zo anders om Stef nu met Mellanie te zien...”

“Ja, dat is wennen... Maar ga nu maar weer werken...”

“Meen je dat nu?”

“No, i just kidding!” zei Freddy in het Engels.

Ondertussen waren Paula en Os kei hard aan het lachen.

“Weet je nog? De cocktail passioneel?”

“De cocktail passioneel in me haar?” vroeg Os.

Paula barstte in lachen uit.

Paula voelde weer lichte kriebels in haar buik.

Was ze nu weeral verliefd aan het worden op Os?

Hoofdstuk 28

Didi kwam de meisjesbungalow binnen om naar Paula te gaan kijken.

Hij zag Paula en Os lachen. “Nou, ik kom ongelegen zeker!”

“Jah, eigenlijk wel.” Zei Os.

“Huh??!!” vroeg Paula. “Je komt helemaal niet ongelegen!”

“Ja, volgens Os wel dus ik ben weg.”

“Tortelduifkes” Zei Didi mompelend.

“Ik ben hartstikke verliefd op Didi, ben er een setje mee en dan zegt hij tegen ons tortelduifjes, wat is er mis met Didi?”

“Weet ik veel!”

“Ik heb een idee, maar daar mag jij niet bij zijn, ik ga iets doen, dus hop hop! Wegwezen!” zei Paula.

Paula ging op de laptop kijken en zocht een liedje op.

“Zo, nu printen bij de receptie!”

Paula tilde de laptop op en ging naar de receptie.

“Paula? Wat doe jij hier? Moet je niet in bed liggen?” zei Mellanie direct en ging naar Paula.

“Neeh, ik moet iets uitprinten.”

“Eumh, oké, doe maar!”

Paula printte een liedjes tekst af en ging terug naar de bungalow.

“Oh, baby give me one more change! To show you that I love you!” klonk door Paula’s keel.

Die avond zei Paula tegen de meisjes wat ze gaat doen.

“Ik ga voor Didi een liedje zingen want hij denkt dat ik met Os ben wat dus niet zo is! Maar dan is mijn vraag : Willen jullie mee zingen op de achtergrond bij sommige stukken en dansen?”

“Ja, tuurlijk! Wij helpen onze vriendin toch!”

“Yes!”

Die volgende dag ging Femke naar Freddy.

“Pap, ik heb een vraagje, zouden ik, Paula en Mellanie vanavond iets mogen doen op het podium?”

“Eumhh, ja, oké, ik zal het proberen regelen.”

“Ahja! Didi mag hier niets van weten dus mondje toe tegen hem!”

Die avond was alles klaargezet en waren Paula, Femke en Mellanie de juiste kleding aan het zoeken.

“Gaaf het wel lukken Paula?”

“Ja, tuurlijk! Ik ben sterk, ik overleef dit wel!”

Het was zover Paula, Femke en Mellanie moesten het podium op.

“Eumh, ik draag dit liedje op aan Didi!” zei Paula verlegen.

De eerste klanken van het liedje vlogen de geluidboxen uit.

Liedje op site

Didi ging rechtstaan en vloog Paula in de armen.

“Dankje liefje!” fluisterde hij in haar oor.

Het was gedaan en iedereen was alles aan het afbreken.

Didi en Paula liepen hand in hand door de grasweide.

“Paula, je had toch koorts? Of voel je je al beter?”

“Ik voel me beter hoor!”

Didi en Paula kwamen dicht bij elkaar en zoende elkaar.

“Ik hou van je!” zei Paula zacht.

“Ik ook van jou!”

De volgende dag kregen Os en Paula een brief. Os las zijn brief voor: “Hoi Os, tante Sonja hier vanuit Hollywood! Alles goed met jou? En met jou ouders?” Os stopte met lezen en barstte in tranen uit. Zijn stoere gedrag was weer even weg. Nadat hij was uitgehuild bij Femke las hij stoer verder. “Het druk hebben is te gek, maar één van de nadelen is, dat je moet kiezen. Daarom ben ik weg bij jullie, een moeilijke keuze. Ik moest kiezen tussen Hollywood en jullie... Ik krijg volop opdrachten voor optredens en tv shows van de EMI enzo. En rondtoeren van New York tot Las Vegas. Ik overlegde onlangs met mijn manager en ik heb groot goed nieuws! Ik kom optreden in België!! Ik zit nu in Amerika met Victoria Justice (Ja, Victoria Justice!!) voor de “Make it in America” tour. Lange vlucht achter de rug dus.. Pfff, 16 uur... Doe de groeten aan je ouders! Groetjes tante Sonja.” “Is jouw tante beroemd??” vroeg Mellanie direct. “Ja, so?” “Paula, lees jij je brief niet voor?” vroeg Femke, maar Paula luisterde niet. Ze stond in shock naar de brief te kijken waar in krullerige letters opstond “IK KRIJG JE NOG WEL!”

Hoofdstuk 29

Femke ging met Paula naar de bungalow. Ze stopte Paula in bed en ging zelf op haar bed zitten. Ze moest er nog aan wennen dat haar haar blond was... Ze dacht na; telkens als er iets met Os gebeurde, belden ze haar? Hoe kwamen ze aan haar nummer? Femke ging het uitzoeken. Ze ging stil naar de jongensbungalow “Mars” en

keek rond. "Bingo!" Os zijn mobiel lag op het tafeltje. Ze pakte zijn mobiel en drukte op het contacten icoontje. 'Paula ^_^, Didi ^_^, Femke <3.' Femke met een hartje? Was Os verliefd op Femke?

Femke hoorde hoe iemand de bungalow binnenkwam. Het was Mellanie. "Hey Femke! Ik zocht eigenlijk Didi om te vragen of hij vannacht van bungalow wil wisselen. Vind je wel goed he?" Femke kon geen antwoord geven, want Mellanie was al weer weggelopen om Didi te zoeken.

Verbaasd liep ze zelf terug naar de meisjesbungalow. Was Os verliefd op haar? Ze zag dat Paula wakker was geworden. "Hey, gaat ie weer iets beter?" vroeg Femke. "Nee..." zei Paula bang. "Wat is er dan?" "Vanmiddag, met die brieven... Mijn brief kwam van Ann-Sophie... Ik krijg je nog wel, stond erin." Femke keek haar verbaasd aan. Paula begon te huilen. "Femke, ik ben zo bang. Er is al zo veel gebeurd en ik wil niet dat er nog meer gebeurd. Ook niet met jullie..." "Paula, rustig maar. We zitten in Galaxy Park, er zijn hier genoeg mensen. En Mellanie zei dat Didi hier vannacht kwam slapen, die beschermt jou wel!" Paula kreeg een lach op haar gezicht. Didi was zo lief voor haar!

Die nacht lagen Femke, Paula en Didi met z'n drieën in bungalow Venus. Mellanie wilde graag bij Stef slapen, dus ze had het voor elkaar gekregen dat Didi wilde wisselen. "Femke, ik moet nog even naar de jongensbungalow. Even iets ophalen..." Didi liep weg en Femke en Paula waren met z'n tweeën. "Femke, ik ga slapen." zei Paula. Ze voelde zich nog steeds heel ziek. Femke ging zich ook al omkleden, toen Freddy binnenkwam. "Femke, wil je even helpen?" Femke ging met Freddy mee en Paula lag alleen, slapend, in de bungalow.

Ann-Sophie kwam zachtjes achter de meisjesbungalow vandaan. Nu Didi, Femke én Paula daar sliepen, kon ze ze mooi met z'n drieën tegelijk uit de weg ruimen. Had ze daar ook geen last meer van. Ze pakte de benzine en maakte een plasje voor de achterkant van de bungalow. Toen pakte ze haar aansteker en stak het aan. Femke, Didi en Paula zouden hier niet meer levend uitkomen!

Paula werd wakker. Wat was het heet hier! Ze keek om zich heen, en zag toen dat de hele bungalow in vlammen stond! "Help!" riep ze, tevergeefs. Er was niemand die haar hoorde. "Help!! Femke! Didi! Os! Iemand!!" Paula probeerde een weg te vinden naar buiten, maar de vlammen blokkeerden alle uitgangen. "Femke! Didi!" riep ze bang. Ze zat opgesloten in een vlamrende bungalow en er was niemand die haar hoorde. Paula voelde de vlammen dichterbij komen, en ze begon te hoesten van de rook.

Didi kwam terug bij de bungalow, en schrok. Hij rende zo snel als hij kon naar de receptie om Femke op te halen en de politie te bellen.. "Femke!!! De bungalow staat in de fik!!" Femke keek om naar Didi. "Paula is daar binnen!!" Didi rende terug naar de bungalow, en Femke belde de brandweer. Didi rende de bungalow binnen, voor zover dat lukte. "Paula??" "Didi!" Hij hoorde Paula hoesten, en hij begon zelf ook te hoesten. Hij zag Paula bang bij het bed staan, en probeerde er naar toe te gaan. Hij was er bijna, maar toen viel hij weg door alle rook die hij had ingeademd.

Paula hoorde hoe Didi haar naam riep. "Didi!!" riep ze hard. Ze zag Didi dichterbij komen, maar toen hij vlak bij het bed was waar Paula stond, viel hij flauw. Paula rende snel naar hem toe. "Didi!" Ze tilde hem op, en probeerde een weg naar buiten te vinden. Paula liep richting de deur waar Didi door naar binnen was gekomen, maar hij was geblokkeerd door de vlammen. Paula keek rond, maar zag geen enkele andere uitweg. Ze moest door de vlammen, met Didi in haar armen. Ze bereidde zich voor, en sprong toen door de vlammen richting de deur. Toen ze buiten was, viel ze flauw door de rook, hitte, en pijn die ze had door de vlammen.

Femke had de brandweer gebeld, en rende samen met Freddy terug naar de bungalow. Ze zag niemand, en riep. "Didi! Paula!" Ze kreeg geen antwoord. Achter de bungalow was nog een deur, misschien waren ze daardoor naar buiten gekomen! Femke rende naar de achterkant. Daar zag ze Didi en Paula bewusteloos liggen. Hun kleren waren half verbrand. Femke rende naar ze toe, en probeerde ze wakker te maken. "Paula? Didi?" Paula was de eerste die reageerde. "Femke... Alles doet zo'n pijn..." Daarna viel ze weer weg. Nu zag Femke pas dat Paula over haar hele arm brandblaren had.

Mellanie en Stef zaten die avond een romantische comedy film te kijken. "Ik ga even wat te drinken halen!" riep Stef, die naar het keukentje liep. "Neem je ook wat voor mij mee?" vroeg Mellanie. "Tuurlijk! Alles voor mijn lieve Melletje!"

"AAAAAAAAAAAAA!" hoorde Mellanie. "Stef?!" riep Mellanie in paniek. Ze liep naar de keuken en zag Stef met zijn hele hand vol bloed. "HANDDOEK HANDDOEK HANDDOEK!" riep Stef, die wist wat hij moest doen. Mellanie rende als een getreste kip de keuken rond op zoek naar een handdoek. "Gevondeeeeeen!" riep Mellanie en vloog terug naar Stef. "Ik denk dat we het ziekenhuis moeten bellen." zei Mellanie en haalde de telefoon. "Ja, ambulance mag hem komen ophalen!" zei Mellanie. "Waarom ophalen?" zei Stef lachend. "Het gaat wel met me hoor!" De ambulance kwam en Stef ging mee. Mellanie ging er achter aan met de auto van Freddy.

Toen Mellanie in het ziekenhuis aankwam liep ze direct naar de balie. "Waar ligt Stef Aerts?" "Euhm," zei de vrouw achter de balie, "Stef Aerts is hier helemaal nooit binnengebracht?"

Paula was in de brandende bungalow. Ze zag hoe Didi naar haar toe kwam. De vlammen kwamen steeds dichterbij, Didi moest opschieten. Didi was vlak voor haar, toen hij opeens wegviel. Paula schrok. Wat moest ze doen? Ze pakte Didi in haar armen, en rende voor zover dat lukte zonder krukken naar de deur. Ze voelde een stekende pijn in haar arm. Ze zag dat haar T-shirt in brand stond, omdat ze door de vlammen moest om met Didi buiten te komen. Nog een klein stukje, en toen was ze buiten! Ze voelde haar keel prikken door alle rook die ze had ingeademd, en bij de eerste stap die ze buiten zette, voelde ze hoe ze flauwviel.

Paula schrok wakker. Ze keek verbaasd om zich heen, ze herkende niet waar ze was. Toen zag ze Femke. "Femke!" "Paula!" Femke rende naar Paula toe. Ze was zo blij dat het haar gelukt was om samen met Didi uit de brandende bungalow te komen. "Femke, ik heb zo eng gedroomd! Het ging over een brand en ik stond daar en kon

niet weg, en toen kwam Didi en die wilde mij redden maar hij viel vlak voor mij neer en toen heb ik hem opgepakt en daarna door de vlammen de bungalow uitgerend!" vertelde Paula bang. "Paula, dat is echt gebeurd." zei Femke. "Maar, maar, waar is Didi dan? En waar ben ik trouwens?" "Je bent in het vakantiehuisje. Sinds je uit de bungalow bent gekomen, heb je alleen nog maar geslapen. Zelfs in het ziekenhuis!" "Ziekenhuis?" vroeg Paula bang. "Je lag samen met Didi bewusteloos buiten de bungalow, en je had allemaal brandplekken op je arm. Je bent naar het ziekenhuis gebracht, maar gelukkig mocht je snel weer weg." "En waar is Didi dan?" "Die moest nog even blijven voor wat onderzoeken, hij had heel veel rook binnengekregen." "Ow.." zei Paula verdrietig. Toen zag ze dat er een groot wit verband om haar arm zat. "Femke?" "Euhm, ja... Je hebt nogal wat brandwonden opgelopen, maar ze zeiden dat het niet heel ernstig was." "Maar ik voel helemaal niks in mijn arm?" vroeg Paula bang. "Rustig maar... Verdoving, trekt vanzelf weg" Paula zuchtte opgelucht. Toen ging Femke's mobiel. "Ow, het is Mellanie. Die schijnt met Stef naar het ziekenhuis te zijn, want hij had een diepe snijwond, zei ze." Femke nam op. "Hallo met Femke. Hoe gaat het met Stef?" "Femke! Heb jij Stef gezien??" zei Mellanie in paniek. "Hoezo? Stef is toch bij jouw?" "Hij is naar het ziekenhuis gegaan, maar ze zeggen dat hij helemaal niet is binnengebracht!" "Dat kan niet.. Hij moet daar zijn, ik heb hem hier niet gezien..." "Femke, weet je wie ik hier zie lopen?" zei Mellanie bang. "Nou, wie?" "Ko....."

Hoofdstuk 30

"Wat?! Dat meen je niet?!" Riep Femke door de telefoon. "Ja, hallo? Ik zit hier niet te liegen hoor?!" zei Mellanie geïriteerd. "Mel, kom direct naar Galaxy Park! En ga weg van Ko!" riep Femke door de telefoon.

Mellanie liep weg van Ko en snapte er helemaal niets van...

Mellanie was aangekomen in Galaxy Park en Femke stond haar al op te wachten.

"Mel, het is ingewikkeld maar ik moet het je uitleggen ookal ga je het niet geloven... Stef Aerts is een... een... een... een aliën... en Ko ook..."

"Hahahaha, maak dat een ander wijs!" "Maar ik meen het! Ko wilt wraak nemen op Stef omdat hij een aliën is/was." "Maar we moeten hem zoeken! Straks gebeurt er iets met hem!" zei Femke bang. "Neeh, we laten hem vermoorden door die freak!" zei Mellanie sarcastisch. "Tuurlijk zoeken we hem!"

"Ik wil naar Didi gaan..." zei Paula zacht.

"Dat gaat niet, jij moet rusten en Didi ook." Zei Femke.

"Rusten? Didi? Wat is er allemaal gebeurd in die tijd dat ik weg was?!" vroeg Mellanie verward. "Iemand heeft geprobeerd om de meisjesbungalow in de fik te steken en het is nog gelukt ook!" zei Femke.

"Wacht even! Ann-Sophie heeft dit gedaan! Dat weet ik zeker! Weet je die brief nog? Waar instond : ik krijg je nog wel!, ?" zei Paula bang en bijna terug in shock.

"Paula, rustig! Ik en Mel gaan even opzoek naar Stef op de meest voorkomende plaatsen, oké?"

"Oké!"

Femke en Mel vertrokken.

Paula stapte uit bed en deed goede kleren aan en slenterde naar buiten door middel van meubels waarop ze steunde..

Ze ging naar het ziekenhuis. "Waar ligt Diederik Bakker?" vroeg ze aan de balie.

"Kamer 26a."

Paula liep naar de kamer.

"Didi?" Didi reageerde niet.

Opeens schoot Didi recht.

"Didi?!"

Didi keek recht voor zich uit met grote ogen.

"Didi?!"

Er kwam een dokter binnen.

Paula liep direct de deur uit en ging naar buiten voordat iemand haar herkende.

Paula werd moe en ging trager stappen.

Ze ging op de grond vallen maar werd juist op tijd opgevangen.

"Blijven staan Paula, rustig blijven, ik heb je vast!" zei een vertrouwde stem.

Hij pakte Paula op en ging naar Galaxy Park.

"Os, wat is er met Paula gebeurd?!" riep Freddy uit.

"Ik zag haar lopen in het bos en toen viel ze weg en ik ving haar juist op tijd op.

Ze heeft duidelijk rust nodig!" zei Os en ging met Paula naar de meisjesbungalow.

Hij stopte haar in en ging naar buiten.

Maar wat hij niet wist was dat er iemand in de bungalow verstopt zat...

Stef wist niet waar hij was. Hij probeerde op te staan, maar hij voelde dat zijn handen en voeten vastgebonden waren. "Daar hebben we onze Exo-7!" zei iemand tegen Stef. De blinddoek werd afgetrokken en Stef zag dat Ko voor hem stond. "Vuile Kronos. Wat moet je van me?" "Ik moet jou uit de weg ruimen, en dan hebben we geen last meer van die vervelende Exos! Kronos overheerst de aarde!" Stef zag een rol stevig tape liggen, en met zijn telekinese krachten haalde hij het naar zich toe. Hij zorgde ervoor dat het een paar keer rond Ko's armen en benen draaide, zodat ook hij vast zat. Hij liet hem naar een stoel zweven, en tapete hem daar aan vast. Zo, daar ook geen last meer van, dacht Stef. Nu moest hij zichzelf nog los zien te krijgen.

Paula lag in bed. Het was niet zo slim geweest om naar Didi te gaan, ze voelde zich alleen nog maar slechter. Met Didi ging het dus ook niet goed, hij had helemaal niet op haar gereageerd. Alleen maar met grote ogen voor zich uit gestaard. Ze hoopte dat de dokters haar niet hadden herkend. Paula wilde gaan slapen, maar het leek wel alsof er iemand in de bungalow was. Ze draaide zich om om te kijken, maar ze zag niemand. Opeens zag ze wazig iemand vanachter de kast vandaan komen. Ze probeerde te zien wie het was, maar dat ging moeilijk omdat ze haar bril niet op had. Maar toen zag ze wie het was. Ann-Sophie! Paula probeerde weg te komen, maar ze

Femke kwam terug in de meisjesbungalow. Zij en Mellanie hadden gezocht naar Stef, maar toen ze midden in het bos liepen was het begonnen te onweren en waren ze snel terug naar huis gegaan. Zonder Stef. Femke liep naar binnen en zag dat Paula in bed lag te slapen. “Paula,” zei ze zachtjes, “we zijn weer terug, maar zonder Stef.” Femke wilde weer weg lopen, maar zag toen het potje op het nachtkastje staan. “Slaappillen...” zei Femke verbaasd. Ze opende het en zag dat het bijna helemaal leeg was. Femke schrok. Wat was Paula hier mee van plan? Ze had ze toch niet allemaal ingenomen?!?!

Wou Paula zelfmoord plegen?! Was Femke's eerste reactie.

Mellanie snapte er niets van maar belde Freddy.

Freddy kwam aangelopen en vroeg snel wat er was.

“Paula.. Paula !! Ze heeft een hele pot slaappillen ingenomen!!!!”

Freddy rende naar de meisjesbungalow waar Os, Stef en Mellanie al zaten te wachten op Femke met het (schokkende) nieuws.

Femke rende naar Paula en riep hard: "PAULAAAAAAAAAAAA! WORDT WAKKER!"

Mellanie sprong de zetel uit en liep naar de slaapkamer.

Opeens schoten Paula's ogen open. Ze stond op en liep als een dolle zombie naar buiten.

Iedereen liep achter Paula aan. Net toen Mellanie haar kon grijpen, ontweek Paula. Ze stapte recht op een ravijn af. Net toen Femke haar ging tegenhouden, viel ze in een ravijn...

“PAULAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” riep Femke. Ze voelde zich machteloos. Paula is neergestort op een berg en er is niets wat ze kunnen doen.

Toen zagen ze opeens Paula rollend van de berg vallen in het water...

Femke stapte naar achter... nam een aanloop... en sprong van de ravijn...

Ook zij viel op de berg... maar rolde er ook af in het water. Femke was niet bewusteloos, wat een wonder was, en zwom naar Paula met veel pijn.

"Paula?" bracht Femke moeizaam uit.

Ze voelde een stekende pijn in haar buik en in haar hoofd maar zwom dapper verder. Ze moest doorgaan, voor Paula! Ze maakte zich te hard zorgen om Paula! Ze mocht gewoon niet ergers krijgen dan dat ze al had. Paula had al zoveel meegemaakt! Terug kreeg ze een steek en ging een kopje onder. Ja! Ze voelde Paula! Ze tilde Paula op voor zover ze kon en zwom proestend naar boven. Paula zakte terug naar beneden toen Femke naar boven wou gaan met Paula. Ze ging nog eens kopje onder en zag toen dat Paula's shirt vastzat aan een steen. Kwam ze hier nog wel levend uit?

Paula werd langzaam wakker. Ze had een stekende pijn in haar buik. Ze voelde hoe ze telkens water in haar mond kreeg en ze verslikte zich in al het water. Ze voelde nog hoe iemand haar vastgreep maar viel daarna weer weg...

Femke nam een hap lucht en zwom naar beneden om Paula's shirt los te trekken. Ze trok een paar keer, maar hij kwam niet los en ze voelde dat ze niet lang meer onder water kon blijven, en Paula ook niet! Ze trok nog een keer en eindelijk kon ze met Paula naar boven zwemmen. Ze zag hoe het verband om Paula's arm helemaal doorweekt was en half los lag. Femke kwam weer boven water, en zwom snel naar ze kant. "Mellanie! gilde ze. "Femke! Is Paula uit het water??" "Ja, maar hoe moeten we weer bij jullie komen? Bel een ambulance!" Mellanie belde snel een ambulance en rende terug naar Galaxy Park om een stevig touw te halen. Hij gooide het naar beneden. "Femke! Kun jij jezelf vastmaken en Paula meenemen? Dan trekken wij jullie naar boven!" Femke maakte zichzelf vast aan het touw en nam Paula in haar armen. Ze werden naar boven getrokken, en Femke hoorde de sirenes van de ambulance al. Femke en Paula waren boven gekomen en meteen meegenomen naar de ambulance. Ze kregen allebei een fleecedeken om, want ze waren erg onderkoeld. Paula bleek een diepe hoofdwond te hebben.. Ze was nog steeds bewusteloos. Snel reden ze naar het ziekenhuis en Paula werd naar een kamer gereden waar ze haar wonden verzorgden. Na een half uurtje kwamen ze weer buiten, en werd Paula naar een kamer gereden. Femke was alleen met Paula. "Paula. Wat heb je nou gedaan dan!" Op dat moment deed Paula haar ogen open. "Femke..." "Paula! WAT heb je gedaan?!?" "Femke... Ik weet het niet... Alles doet zo'n pijn... Mijn arm, mijn buik, mijn hoofd, buikpijn..." kreunde Paula. Daarna viel ze weer weg. "Femke? Jij had ook nog een wond hoorde ik?" "Euhm ja, maar Paula is belangrijker." "Kom toch maar even mee, dan zullen we hem verzorgen." Femke liep naar de deur. Ze keek achterom naar Paula. Kom op Paula! Wat je ook hebt gedaan, je moet sterk zijn! Toen liep ze de deur uit, achter de dokter aan.

"Zo, dat is een diepe wond. Wees blij dat je daar niet mee bent door blijven lopen!" De dokter druppelde wat ontsmettingsmiddel in de wond. "Auwww!" De dokter

hechtte de wond en dekte hem af. "Zo, ook weer geregeld." Femke ging snel weer naar Paula toe. Toen ze daar aankwam, zag ze een aantal dokters bij haar bed staan. Eentje kwam naar haar toe lopen. "Femke... We hebben zeer slecht nieuws... Paula... Ze is... Een paar minuten geleden overleden..."

Femke begon te huilen. Ze MOEST dit aan Didi vertellen, ook al zou het waarschijnlijk niet eens tot hem doordringen. Ze liep huilend naar zijn kamer. Didi lag te slapen. "Didi?" Ze probeerde hem zachtjes wakker te maken. Hij zat in een ruk rechtop, en keek Femke met een vage blik aan. "Didi.. Paula.." Didi keek Femke recht in de ogen. "Paula.. Ze heeft een hele pot slaappillen ingenomen... En nu... Ze is.. overleden." Het leek wel of Didi wakker schrok, want hij begon te huilen. Femke sloeg een arm om hem heen, en samen zaten ze te huilen.

Paula werd wakker. Ze keek om zich heen, en zag wazig een schim. "Paula! Stom kind! Je overleeft ook alles! Maar dit niet... Je vrienden denken al dat je dood bent, en dat zal ook niet lang meer duren..." Paula zag vaag iets glinsteren. Een mes! Het volgende moment voelde ze een steek in haar zere arm. "Ja, dat doet pijn hè? Maar dit is nog niet alles..." Paula zag hoe het verband rond haar arm snel rood kleurde door het bloed. Toen ging het mes langs haar keel. Ze viel bewusteloos op de grond, terwijl de grond langzaam rood werd van het bloed.

"Paula. Heeft zelfmoord gepleegd..." zei Femke zacht.

"Wat?"

"Nou, ze heeft een hele doos slaappillen genomen en is dan in een ravijn gesprongen...." zei Femke zacht...

De andere kwamen binnen... "waar is Paula?" vroeg Mellanie. "Ze is.. Dood... Zei Femke huilend.

"Wat?!" riep Freddy uit.

Stef zat in een onbekende ruimte. Hij hoorde iemand schreeuwen en huilen en rende naar de deur en trapte hem in. Hij liep naar de ruimte waar de schreeuwen vandaan kwamen en deed de deur open. Hij zag Ann-Sophie grijnzend staan. Toen hij naar onder keek zag hij Paula liggen. "PAULA!"

Ann-Sophie kwam naar Stef toe. "Dus jij wilt dat met jou hetzelfde gebeurd?" zei Ann-Sophie. Stef deinsde achteruit. Toen kwam er nog iemand binnen. "Zo, vuile Exo. Hebben we jou, én je vriendinnetje te pakken. Nog maar 4 te gaan..." Het was Ko. "Wat heb je met Paula gedaan? Of was jij dat, Ann-Sophie! Raar kind dat je bent! Je eigen zusje vermoorden!" zei Stef woedend. "Eigenlijk, heeft ze zelfmoord gepleegd... In ieder geval, dat denken haar vrienden..." zei Ann-Sophie met een grijns op haar gezicht. "Wat heb je gedaan??" "Tja, een paar slaappilletjes doen wonderen." "Stef..." hoorde Stef iemand zeggen. Hij keek opzij, en zag dat Paula half rechtop zat. "Paula!" Hij wilde naar Paula toegaan, maar werd tegengehouden door Ko en Ann-Sophie. "Denk maar niet dat jij ergens heen gaat. Jij blijft hier, en Paula... Tja, die zal... euhm, hoe zal ik het zeggen. Laten we het noemen; doodgaan." Zei Ann-Sophie vals. "Neeeeeee! Paula!!" Hij probeerde nog een keer om bij Paula te

komen, maar Ko pakte hem vast en sleurde hem mee naar de andere kamer. "Stef..." kreunde Paula zachtjes. Als er niemand kwam, zou ze het niet overleven, en was Ann-Sophie's plan eindelijk geslaagd.

Hoofdstuk 32

Stef zat alleen in een kamer. Hij moest er voor zorgen dat er iemand bij Paula kwam, anders slaagde Ann-Sophie's plan. Hij liep voorzichtig naar de deur en luisterde. Hij hoorde niemand en liep naar achteren. Hij nam een aanloop en trapte de deur kapot. Hij rende snel naar buiten, voordat Ann-Sophie en Ko zouden komen. Stef rende en rende, tot hij bij Galaxy Park aankwam. Hij liep de koffieshop binnen, en zag dat iedereen in een verdrietige stemming bij elkaar zat. Niemand merkte hem op, ze waren druk bezig. Stef ving de woorden "begrafenis" en "grafsteen" op. Hij keek verbaasd om zich heen. Waar waren ze mee bezig? Wat was er gebeurd terwijl hij er niet was? Didi! Waar was Didi? Hij was toch niet? Stef liep naar de groep toe, en tikte zachtjes op Femke's schouder. "Stef!" Ze had tranen in haar ogen, en een rood gezicht van het huilen. "Femke? Wat is er aan de hand? Is Didi....?" Femke begon te huilen. "Paula..." "Femke! Paula is niet dood hoor! Maar als we niet snel iets doen, wel!" Femke keek Stef met een verbaasde blik aan. "Stef, Paula... Ze heeft zelfmoord gepleegd..." "Femke! Paula is bij Ann-Sophie! Ze is hartstikke gewond, Ann-Sophie heeft haar gestoken met een mes!" "Stef, Paula is er niet meer, en komt ook niet meer terug. Hoe graag je het ook wil." "Femke! Wil je haar terug, of wil je haar voor altijd kwijt!" Femke bleef verdrietig zitten, en Stef besloot om dan zélf maar terug naar Paula te gaan.

Femke zat te denken... Was het waar wat Stef zei? Ze miste Paula nu al, ze moest weten of Stef gelijk had want als Stef gelijk had was ze haar beste vriendinnetje niet kwijt. Ze ging Stef bellen. Ze ging naar het contactenicoontje: 'Stef ^-^'

Kom op, neem op!! "Femke?" "Stef! Waar ben je? Ben je bij Paula, als ik jou moet geloven?" "Femke, je weet waar Ann-Sophie woont? Kom daar zo snel mogelijk heen! Paula is ernstig gewond, er moet zo snel mogelijk een dokter komen!"

"Freddy heeft nog als dokter gestudeerd! Ik neem Freddy mee!" riep Femke in paniek en vloog naar Freddy.

Paula voelde dat haar laatste uur geslagen was, ze voelde dat ze steeds zwakker en zwakker werd. Ze probeerde recht te staan maar viel direct terug omdat ze steeds een stevige steek in haar zij voelde.

Ze dacht aan Femke en Didi.. Wat met hun? Ze voelde zich machteloos.

Paula hoorde iemand binnenkomen. "Ben je nu nog niet dood rotkind?" Paula begon te huilen. "Ach meisje toch. Niemand zal je missen, iedereen denkt toch al dat je dood bent." Opeens viel Ann-Sophie voorover. Paula zag Stef en Femke achter haar

verschijnen. Stef had een honkbalknuppel in zijn hand. "In your face Ann-Sophie!" Riep Stef lachend. "Stef, Femke..." zei Paula zachtjes. Ze kon niet beschrijven hoe blij ze was om Stef en Femke te zien. "Paula!" Paula zag Freddy in een doktersoutfit. Stef en Femke lagen strijk van het lachen. "Dag aap in een apenpak!" riep Femke lachend. "Femke, mijn arm en keel doen super zeer" zei Paula fluisterend, omdat ze te veel last had van haar keel. Femke keek nu naar Paula's arm, en zag dat het verband rood van het bloed was. Opeens ging Paula onderuit en viel weg. Ann-Sophie stond op, maar werd al snel terug neergeslagen door Stef. Freddy liep naar Paula en verbond haar wonden. Daarna tilde hij haar op.. "Paula, volhouden!"

We moeten naar Galaxy Park! We zijn hier niet veilig!" Ze liepen naar buiten en gingen verder naar Galaxy Park. Ze was tijdens de wandeling naar Galaxy Park een paar keer half-wakker geworden, maar was al snel weer in slaap gevallen. Ze gingen naar de –tijdelijke- meisjesbungalow. Mellanie en Os kwamen binnen. Ze hadden niet begrepen waarom Femke opeens weg was geweest. "Femke?" zei Mellanie huilend. "Moeten we niet? Verdergaan?" Mellanie! Nee!!" zei Femke met een big smile op haar gezicht. Mellanie keek haar vragend aan, en Femke stapte opzij. "Paula!" riep Mellanie blij en heel erg verbaasd tegelijk. "Femke, je hebt me nog heel wat uit te leggen!"

Mellanie wilde naar Paula toe gaan, maar zag toen Stef zitten. "Stef! Waar ben je geweest? Femke en ik hebben je overal gezocht!" "Ko. Hij werkt samen met Ann-Sophie, en hij wilde me uit de weg ruimen." "Stef! We hebben je gemist!" "Didi?" zei Paula zachtjes. "Didi ligt nog in het ziekenhuis. Maar Paula, vertel eens eerlijk," zei Femke. "Heb jij zelf al die slaappillen ingenomen?" Paula schudde heftig nee. Femke sloeg een arm om haar heen. "Ann-Sophie?" "Ja..." antwoordde Paula fluisterend. "Rustig maar, je bent nu gelukkig weer bij ons." Paula glimlachte, en viel daarna weer in slaap.

Femke's mobiel ging. "Hallo, met Femke." "Met het ziekenhuis. Kunnen jij en Paula zo snel mogelijk naar Didi komen? Hij zegt de hele tijd jullie namen." "Euhm, ik kan wel komen, maar Paula wordt nogal moeilijk." "Kun je het toch proberen?" "Ik zal kijken." antwoordde Femke. "Jongens, ik moet even naar Didi."

Femke was alleen naar Didi gegaan. Ze liep zijn kamer binnen. Het leek wel of Didi schrok, maar toen hij zag dat het Femke was kreeg hij een lach op zijn gezicht. "Paula?" vroeg hij. "Paula kan niet komen, maar dat leg ik je later allemaal uit." Didi viel weer in slaap. Femke hoorde hoe hij in zijn slaap de hele tijd om Paula riep. Opeens schrok hij wakker. "Paula!" riep hij. "Didi, rustig maar. Paula is veilig in Galaxy Park." Didi keek verbaasd om zich heen. "Waar ben ik? Waar is Paula! Is ze nog in de bungalow?" "Didi, rustig! Er is veel gebeurd, maar het belangrijkste is dat Paula veilig is, en jij weer een beetje normaal doet." Didi zuchtte opgelucht. Hij zag dat hij in het ziekenhuis was, en niet in de brandende bungalow. "Didi, ik kom morgen terug en ik zal kijken of Paula dan ook komt." Didi knikte, en viel weer in slaap.

Paula werd wakker. Ze zag dat het nog vroeg was en wilde weer gaan slapen. Ze zag hoe Femke in het bed naast haar wakker werd. Omdat Didi niet in de jongensbungalow was, was er nu plek voor Mellanie, en daar had ze gebruik van gemaakt ook! Alles om bij Stef te zijn! Femke en Paula lagen dus alleen in de – tijdelijke – meisjesbungalow. Er werd ondertussen wel een nieuwe bungalow gebouwd, maar dat zou nog een paar weken duren. De politie was een onderzoek gestart naar de brand. Er was inderdaad uitgekomen dat hij was aangestoken door Ann-Sophie en ze waren nu op zoek naar haar en haar vader. Paula snapte nog steeds niet wat Ann-Sophie had gedaan. Het was haar zus! Gelukkig was ze goed opgevangen door Freddy en Femke, en zou ze het komende jaar bij hun wonen. Paula keek opzij. “Femke?” fluisterde ze. Femke keek haar slaperig aan. “Goed geslapen?” “Mwah, alles doet zo’n zeer. Maar je moet eens in de spiegel kijken.” zei Paula zachtjes. Femke keek haar met een vragende blik aan, maar liep toen richting de badkamer.

Femke liep naar de badkamer. Ze keek in de spiegel en schrok. In de spiegel zag ze een meisje met bruine haren. Wat Ann-Sophie ook had gedaan met haar, ze had in ieder geval nu haar normale haar en oogkleur terug! Dat zou volgend schooljaar een hoop gedoe schelen! Femke liep, nog een beetje verbaasd, terug naar Paula. “Staat je toch beter.” zei Paula lachend. “Nou, nu we toch allebei wakker zijn, laten we maar gaan ontbijten.” Paula pakte de krukken die naast haar bed stonden, en liep naar de tafel. Femke pakte de spullen en ging zitten. “Nou, dan zit de vakantie er al bijna weer op. Ik ben zo blij dat je volgend jaar bij mij komt wonen, en dat we in dezelfde klas zitten!” zei Femke blij. Paula glimlachte. Zij was ook blij. Na alles wat er deze vakantie gebeurd was... “En Didi zit ook bij ons in de klas!” zei Paula. Ze had nog steeds verkering met Didi, dus ze vond het super dat ze met z’n drieën bij elkaar in de klas zaten. Os, Stef en Mellanie zaten in de andere klas. Voor Stef was het zijn eerste jaar op school... Gelukkig zat hij met bekenden in de klas, anders zou het niks worden met hem. “Paula? Voel je je goed genoeg om vandaag naar Didi te gaan?” Paula keek op toen ze de naam Didi hoorde. “Gaaf het al weer beter met hem?” “Beter? Je hebt hem nog niets eens gezien?” “Nou, eigenlijk wel... Toen jullie Stef zijn gaan zoeken, ben ik stiekem naar Didi gegaan. Hij was helemaal in shock...” “Paula! En toen had Os je in het bos gevonden?” zei Femke. Paula hield echt superveel van Didi, dat was wel weer te merken. “Ik denk dat het Os was, ik weet er niet echt meer iets van. Ik werd wakker, en toen kwam Ann-Sophie.” “Met Didi gaat het volgens mij wel weer beter, ik was gister bij hem en hij reageerde in ieder geval weer normaal. Maar ga je vandaag mee?” “Ik denk het wel.” zei Paula. Ze wilde Didi supergraag weer zien, en ze hoopte dat hij snel weer terug naar Galaxy Park mocht.

Didi lag een beetje tv te kijken, toen de deur open ging. “Femke!!” Hij was blij om haar weer te zien. “Paula!!” riep hij blij uit. Paula liep – zo snel als ze kon op krukken – naar Didi toe, en gaf hem een knuffel. “Didi! Ik ben zo blij om je weer te zien!” Er kwam een dokter binnen. “Het is heel gezellig, zie ik? Ik heb goed nieuws; Diederik mag vanmiddag weer naar huis.” Paula keek Didi lachend aan. “Je zit volgend jaar bij mij en Femke in de klas.” Didi keek Paula aan, en toen begonnen ze te zoenen <3

Didi zat in de koffie-shop. Paula en Femke waren bij hem gebleven, en met hem weer naar Galaxy Park gegaan. “Didi!!” Stef en Os vlogen op hem af. “Rustig maar

hoor!” zei Didi lachend. “Je bent echt super, Paula zomaar redden uit een brandende bungalow! Onze tortelduifjes!” zei Os lachend. Didi lachte. Eigenlijk had Paula h m gered, maar ja. Dit klonk gewoon veel stoerder. “Super Didi red iedereen!” zei Paula, die net met Femke was binnengekomen, lachend. Freddy kwam binnen. “Jongens, omdat het vandaag de laatste week is, lijkt het me gezellig om vanavond te gaan barbecueën.” Iedereen begon luid te joelen. Mellanie kwam binnen rennen met een telefoon in haar handen. “Paula, belangrijk!” Paula nam de telefoon verward aan. Wat kon er zo belangrijk zijn? “Hallo Paula. Met de politie. We willen je even mededelen dat Ann-Sophie en haar vader opgepakt zijn, en voorlopig niet meer vrijkomen.” Paula keek blij naar Femke. “Femke, Ann-Sophie en haar vader zijn opgepakt.” Femke keek naar Paula, en gaf haar een dikke knuffel. Ze was blij voor Paula, nu was ze ein-de-lijk veilig.